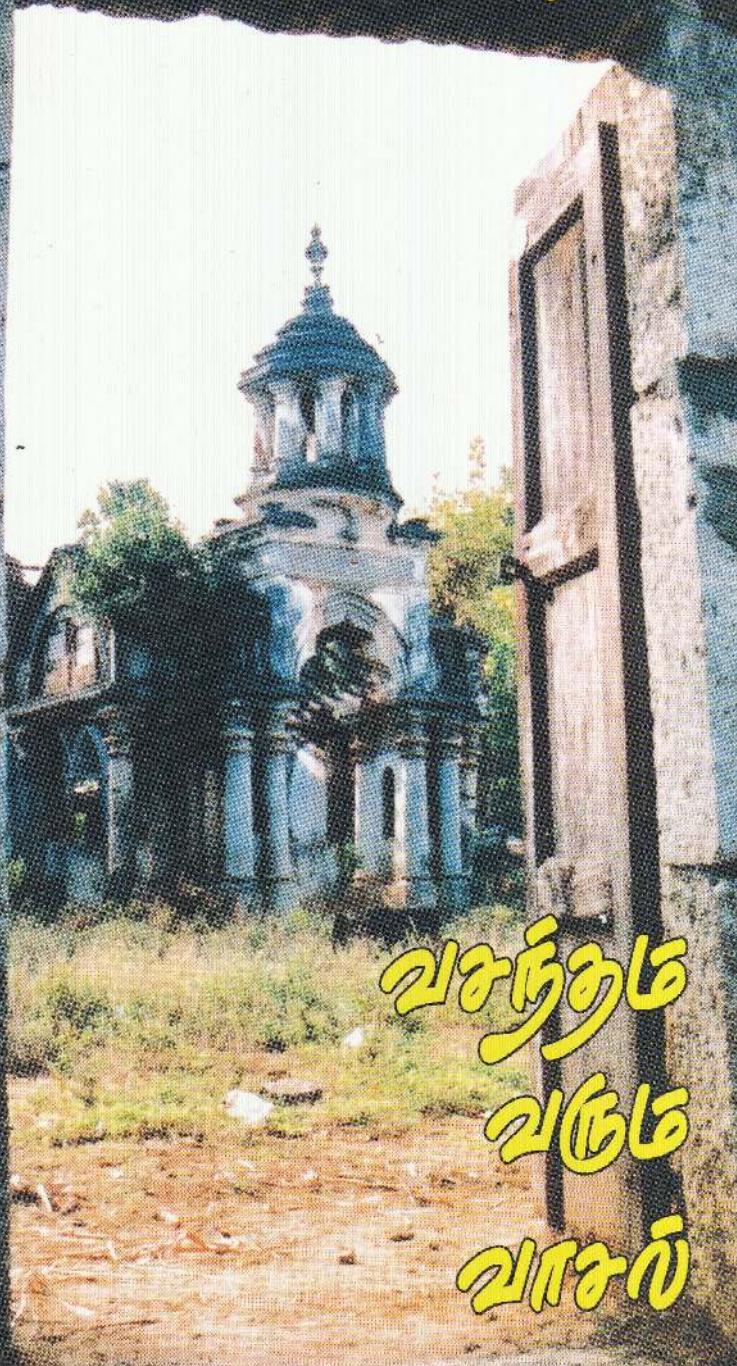
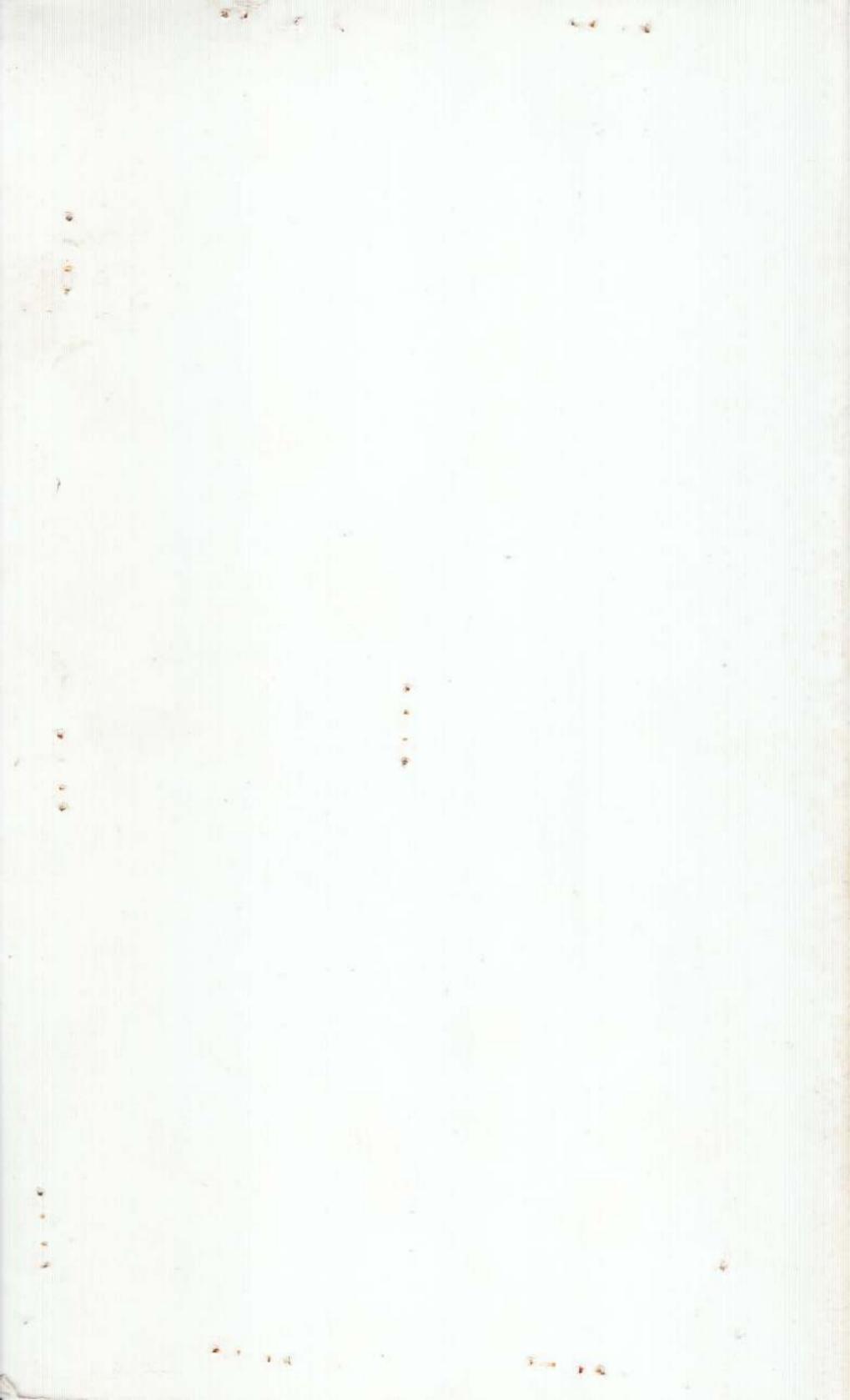

மதுகாவல்

ஞானக்குமாரன்

புதுநகரம்
புதுக்குடி
பாஸர்

வசந்தம் வரும் வாசல்

மட்டுவில் ஞானக்குமாரன்

பகலவன் பதிப்பகம்
ஞானக்குமாரன்

நூல்:	வசந்தம் வரும் வாசல்
விடயம்:	கவிதைகள்
ஆசிரியர்:	மட்டுவில் ஞானக்குமாரன், ஜேர்மனி
பதிப்புரிமை:	ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு:	பகவவன் பதிப்பகம், தமிழ்மூலம்.
முதற்பதிப்பு:	ஆகஸ்ட் 2004
பக்கங்கள்:	XI + 91
விலை:	ரூபா 150.00 இலங்கையில்

<i>Title:</i>	<i>Vasantham Varum Vaasal</i>
<i>Subject :</i>	<i>Poems</i>
<i>Author :</i>	<i>Madduvil Gnanakkumaran</i> <i>Kreuz Str 16,</i> <i>49084 Osnabrück,</i> <i>Germany.</i>
<i>Copyright:</i>	<i>Author</i>
<i>Publication:</i>	<i>Pakalavan Pathippakam,</i> <i>Tamil Eelam.</i>
<i>First Edition:</i>	<i>August 2004</i>
<i>Pages:</i>	<i>XI + 91</i>
<i>Price:</i>	<i>150/=</i>

வாழ்த்துவம்

தமிழர் குறித்தும், தமிழினத்திற்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துடனும் கவிஞர் மட்டுவில் ஞானக்குமாரன் எழுதியுள்ள தீந்தமிழ்க் கவிதைகளைப் படித்தேன்.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்கள் மத்தியில் மாபெரும் எழுச்சியைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. தமிழ்த் தேசிய உணர்வு மாபெரும் மறுமலர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கிறது. தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் தலைமையில் விடுதலைப் புலிகள் நிகழ்த்தி வரும் தியாகமும், வீரரும் அனைவரையும் மெய்சிவிர்க்க வைத்து இருக்கின்றன.

புதிய புறநானூறு படைத்துவரும் புலிகள் பற்றிய ஆக்கங்கள் மக்களுக்கு மேலும் விழிப்புணர்வை ஊட்டி வருகின்றன.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் நடைபெற்ற சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது மகாகவி பாரதி, கவிஞர் இக்பால், கவிஞர் இரவீந்திரநாத்தாஸர் போன்றவர்கள் அப்போராட்டத்தைப் பற்றிப் பாடி எழுச்சியை உருவாக்கினர். தமிழ்நாட்டில் பெரியார் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற தன்மான இயக்கத்தின் இலட்சியங்களையும் நோக்கங்களையும் பற்றி புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் பாடித் தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்பினார்.

அந்தவகையில் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பற்றி எழுதப்படும் கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் இதர ஆக்கங்களும் வரலாற்றுச் சுவடிகளாகும்.

அத்தகைய பதிவினை கவிஞர் ஞானக்குமாரன் சிறப்பாகச் செய்தி ருக்கிறார். அதற்காக அவரை நான் மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டுகிறேன். இந்த நூலினை தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் வரவேற்கும் என்று நம்புகிறேன்.

பழ. நெடுமாறன
தலைவர்
தமிழர் தேசிய இயக்கம்

கீர்த்தி

மட்டுவில் ஞானக்குமாரன் ஈழத்திற்கெனக் களிந்திருக்கும் ஏரிமலைக் கவி. தீற்னாய்வு வாயிலுக்குள் நூழையுமின்னரே என் தீர்ப்பு இது. முன்னர் “முகமறியா வீரர்களுக்காக” நூலில் அவரது கவிதாவிலாசத்தை ஆழ்ந்து கவனித்தேன் இப்புத்தகத்தில் பிரகடனம் செய்கிறேன்.

ஞானக்குமாரனின் கவிதைகளில் நெருப்பு இருக்கிறது. ஆனால் சந்தன நெருப்பு. சவாலைகளுக்குள்ளும் சுகந்தத்தை உள்ளிருத்துகிற மேன்மையான மென்மையை எல்லாக் கவிகளாலும் தந்துவிட முடியாது. ஆதலால்தான் இவரது கவிதைப்பல்லக்கு கம்பீரமானதாயிருப்பதைப் போலவே பயணப் பாதையும் காடுமுரடற்றதாய் இருக்கிறது. சவாலுக்கு அழைக்கிறது - ஆனால் வெளியேற்றவில்லை. சபாஷ!

இன்றைய புதுக்கவிதைகள் பல அலுப்பையும் சலிப்பையுமே தருகின்றன. மிகைப்படுத்தல், மண்ணில் கால பதிக்காத கற்பணகள், சொல் இரைச்சல், கை தட்டல் வாங்குவதற்கான ஜோடனை வடிவமைப்பு என புதுக்கவிதையின் ஆரோக்யம் பொதுவாகச் சரியில்லை. ஆனால் ஞானக்குமாரனின் கவிதைகள் தனித்து நிற்கின்றன. அனுபவக் களிதல் - ஆத்மாவின் உருகல்-விவரிப்பு - விசாரணை - விசாரம் - கண்ணியக் கீற்றம் என இவராத கவிதைகளுக்கு என்னென்ன ரசாயனங்கள் அவசியமோ, யாவும் இவரது கவிதைகளில் இருக்கின்றன.

“ஓவ்வொரு காலையிலும்
துயிலெலமும் போது
ஊர்போன என் நினைவுகளை
இழுத்து வந்து வீடு சேர்க்க
எவ்வளவு சிரமப்படுகிறேன்...
தயவுசெய்து

ஊரை மறந்தார் பட்டியலில்
என்னையும் இட்டுவிடாதே.....!” - புலம்பெயர் தளத்திலே வேர்களையும் வரலாற்றுத் தொன்மங்களையும். அதற்கும் மேலாய் கடந்துவந்த பாதைகளை

யும் அந்தப் பயணத்தின் வரலாற்று நினைவுகளையும் இழந்துவிடக்கூடா தென் வைராக்கியத்துடன் வாழ்ந்துகொண்டிக்கும் தமிழ் நெஞ்சங்களின் தொகுப்பினை இதைவிடவும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்த முடியாதென்றே நினைக்கின்றேன். பினம் தூக்கப்படுகிறபோது சடங்கிற்காய் தலைவிரிக்கும் ஒப்பாரிக்காரிக்களைப் போன்றதல்ல இந்த அழுகை, உனர்வுகளில் நேர்மையும், அதற்கும் மேலாய் மாசற்றதன்மையும் இருப்பதாய் நம்ப முடிகிறது. அந்த நம்பிக்கைக்கான அதிர்வுகளை இக்கவிதைகள் தருகின்றன.

ஞானக்குமாரன் இப்போது வாழ்வது ஜேர்மனியில், குளிர்தேசம். வியர்வைக்கான காலம் குறைவு. எனினும் அவரது மனம் கிடந்து தவிக்கிற தவிப்பை ஓவ்வொரு கவிதையிலும் உணர்முடிகிறது. தனது மக்கள் பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் வாழ்ந்தாலும் அவர்களது வாழ்வின் - வரலாற்றின் வெக்கையை இங்கிருந்துகொண்டே அவரால் அனுபவிக்க சாத்தியப்படுகிறது. ஆதலால்தான் கிருகாந்திக்காகவும் அவன் போன்ற அழிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்காகவும் தூரத்தில் இருந்துகொண்டு அழமுடி கிறது. “இந்த எலும்புகளில் எது எனதாக இருக்கும்?” என விசனிக்க முடிகிறது. “என் சதைகளைச் சிறைத்தவணிடமா சாட்சியம் கோருகிறீர்கள்?” எனச் சீற்முடிகிறது.

என் பெண்மையை ஏக்கப்படுத்தியபின்
தொண்டைக்குழி அறுக்கப்பட
வலிகளையும் மீறி தன்னீருக்காய் நான் அலறியபோது
என் முகத்திலே
சிறுநீர் கொண்டு நனைத்துச் சிரித்தார்களே
அதாவது தெரியுமா உங்களுக்கு? - என்று
இங்கு வாழும் எல்லோரையும் பார்த்துக் கேட்க முடிகிறது.

தலையே சீவப்பட்டபின் முடிவாரிட சீப்புத் தேடும் நாயகர்களையும், கால்களே தறிக்கப்பட்டபின் கொலூச்வாங்கிடத் துடிக்கும் நாயகிகளையும், பார்வைகள் போன்னினே சகுனம் பார்க்கும் மூடர்களையும், சிட்டுக் குருவிகள் சிறைவாடி நிற்க உதிர்ந்த சிறகுகளுக்கு மேளதாளத்துடன் ஊர்கோலம் நடப்பதையும் கண்டு வெம்புகிறார். யார் இவர்கள்? எவை இவைகள்? விவரணம் தேவையில்லை. வாங்கிப் படியுங்கள் புரியும். ஒருவேளை மனசாட்சி உறுத்தும். நல்லது. ஞானக்குமாரனின் வெற்றி அது.

இந்தத் கவிதைத் தொகுப்பு உனர்வுகளின் சிறு எழுச்சி, உண்மைகளின் சிறகடிப்பு.

ம. ஜீகத் கஸ்பார
இயக்குநர், “தமிழ் மையம்”
சென்னை - 600 004

வருமான சமயங்கள்

விறால் மூச்சுகள் பூக்கும் கறுநீர் மடுவின் ஆழத்து அழகாய்த் தமிழ்த் தொன்மம் பழந்தமிழ்க் கிளைகளில் ஏறி 'தொபுக்ககர்' என்று குதித்து ஆழம் போய் தரைதொட்டு அள்ளுகையில் அகப்படுகின்றன அழகழகாய். அழகழகாய்... அரியநல் தமிழ் விழுமியங்கள்.

முத்த வாழ்வின் முதிர்ந்த மரபுகளது சிந்தனைச் சிறப்புகளை என்ன என்ன வியப்பூருசின்றன.

ஓவ்வொரு தமிழ்ச்சொல்லும் பண்பியல் ஆற்றொழுக்கில் உருண்டு உருண்டு வழுவழுப்பானவை. ஓவ்வொரு வாழ்வியல் மரபும் உயிர்நெகிழ் உச்சியில் நிறுத்தி மதிக்கத் தக்கவை.

உலகிற்கு அள்ளித்தர நம்மிடம் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. ஆனால்.. உள்வியல் தளத்தில்.. நமது விழுமியங்கள்மீது நமக்கே தாழ்வுப்பார்வைகள் உருவாக்கப்பட்டுவிட்டன.

ஆட்சித் தலைமையைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள தவறுகிற எந்த இனமும் சந்திக்கிற அத்துணை அரசியல் நொடிவுகளையும் நாமும் சந்தித்து விட்டோம்.

ஆயினும்.. தமிழர்தம் தூய பண்பியல் வடிவமாய் நமக்கு அவர்கிடைத்தார். அவர்களும் அவரானார்கள். அவரும் அவர்களானார். அதனால் நாம் நாமானோம்.

இட(ர)ப்பெயர்வுகளை மீறி.. தாய் மன் மீது.. தாய் வானம் மீது... தாய்க்கடல் மீது ஈடுணையற்ற பற்றுவைத்துள்ள எம் இன உறவுகளின் குழுமன் முயற்சியே இன்றைய எம் பெருமித அடையாளம்.

ஈகச் சுடர்களின் ஒவ்வொரு அசைவிலிருந்தும் எழுகின்றன நம் ஆதித்தமிழ் விழுமியங்கள். இவற்றின் விலைமதிப்பற்ற உன்னதம் உனர்ந்து நம் அரசியல் மீட்சிக்கு அனைவரும் தம்மால் இயன்ற உழைப்புகளை அளித்தலே இன்றைய நம் இன்றியமையா கடமைகளாகும்.

இளவல் மட்டுவில் ஞானக்குமாரனின் இந்த எழுத்து முயற்சியையும் அத்தகைய கடமைகளில் ஒன்றாகவே கருதுகிறேன். இன எழுச்சியின் ஈடுணையற்ற ஒருமித்த உழைப்பிற்கு நடுவே.. எழுத்துக் குறுக்குசால் ஒட்டும் இழிவுக்கிறுக்கர்களுக்கு இடையே இத்தகைய கடமையாளர்களின் கவிதைப்பணியை நான் நெகிழ்ந்து பாராட்டுகிறேன்.

காட்டுமரங்களுக்குக்கெல்லாம் அவன் வரவு பெருமகிழ்வாகும்.. என்று வாழ்ந்த சீவன்.. எரிமலைக்கு இமையானவன் என்று கூறுகிற அழகில்.. கவித்துவச் சிலிரப்பு காண்கிறேன்.

ஆதிமுதல்
ஆண்ட நிலத்தை
மீட்கத்தானே போராட்டம்
இதற்கேள்
இத்தனை சூதியாட்டம்.. நெருப்புக்கேள்வி.

மானத்தின் வேரிலே
விளைந்த
இனத்தை
மன்னுஷ்குள் விதைத்ததைப் பற்றியா
விசாரிக்கப்
போகிறீர்கள்.. செம்மனி வேதனையில் தெறித்த
சொற்கள் வலி செய்கின்றன.

ஆசிரியப் பணிக்கு.. அடுத்தடுத்த தமிழ்ப்பள்ளிகளுக்கு நடக்கும் வேட்டிகட்டியவனின் வேதனைக் கவிதை நிகழ்தமிழ் அவலத்தைச் சுட்டுகிறது.
வந்தாரை

வரவேற்கும் தமிழா
 வரவேற்றல் நல்லதுதான்
 வந்தவன் உன்தலைபேறி
 சவாரி செய்கிறான்
 விழிப்புணர்வுற்று இருப்பதோ?
 ஆனி வேரையே
 அறுத்தெறிகிறான்
 அசைவற்று இருப்பதோ?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடைதேட எம் இனம் விழித்தால் எல்லா விடைகளும் கிடைத்துவிடும்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள்.. என்று எவ்வளவு எளிமையாய் எழுதி விடுகிறோம். அதற்குத் தரப்பட்ட விளைகள் எத்தனை.. எத்தனை!

பனிப்புயலுக்குள்
 சிலர் புதைந்தாலும்
 ஓரத்தில் மூடிவிட்டு பயணம் தொடரும்!

சாவிலே ஆரடி நிலத்தையேனும் எடுக்காத
 அரிய பிறவிகள்.. அவர்கள் அவர்கள்தாம்!

பயன்
 நாறுதரும்
 பணைகளை அறியாமலே வாழுப்போகிறதா
 இளைய சந்ததி

தாலாட்டும்
 தென்னையைத் தெரியாமலே
 வாழுப்போகிறதா என் எதிர்கால சந்ததி

என்று இயற்கையைப் பாதுகாக்கவும் குரல்கொடுக்கும் மட்டுவில் ஞானக்குமாரனின் கவிதைப் பணி மேலும் சிறந்து செழிக்க தாய்மையுடன் வாழ்த்துகிறேன்.

அண்ணன்
 கவிஞர் அறிவுமதி
 சென்னை
 12.04.2003

குருவை

‘வசந்தம் வரும் வாசல்’ மட்டுவில் ஞானக்குமாரன் படைப்பு
 எழுத முயலும் இலக்கியனை
 வளரத் துடிக்கும் எழுத்தாளனை
 வாழ்த்துகிறேன்.
 எந்த இலக்கியனும்
 வானத்தில் இருந்து சூதித்தவனால்ல
 முயன்ற எழுதி முகையாகி
 பூவாகி காயாய் வளர்ந்து இலக்கியக்
 கனியாய் முடிகிறான்.
 இது மட்டுவில் ஞானக்குமாரனுக்கு
 முகைப்பறுவம்
 ஆணால்
 கனியாகும் இந்த முகை
 என உறுதியாகக் கணிக்கலாம்.
 “உன் கழுத்து முறிக்கப்படும்
 ஒசையிலும்
 நரம்பு அறுக்கப்படும்
 அதிர்விலும்
 தூங்குபவன் நீ”
 உறங்கும் தமிழனை எள்ளி
 நகையாடும் - உதைத்து உணர்வுட்டும்
 இந்த இலக்கிய வரிகளில் அரம் இருப்பதை
 உணர்கிறோம்.
 “பட்டாச வெடித்துப்
 பயப்படுமா
 எரிமலை....?”
 இது ஞானக்குமாரனின் இலக்கிய வீச்சு
 தமிழீழம் தந்த இலக்கியர்.
 ஞானக்குமாரன் தழைக்கவும் எதிர்காலத்தில்
 இவரது படைப்புக்கள் வரலாற்றில்
 நின்று நிலைக்கவும் வாழ்த்துகிறேன்.

உணர்ச்சிக் கவிஞர்
 காசி ஆனந்தன்

எச்சுறை

அன்புத் தமிழ் உள்ளங்களுக்கு வணக்கங்கள்!

முகமறியா வீரர்களுக்காக என்ற கவிதைத்தொகுப்பு மூலமாக உங்களுக்கு அறிமுகமாகி மீண்டும் ஒரு கவிதை நூல் மூலமாக என் இனிய தமிழ் உள்ளங்களைச் சந்திப்பதையிட்டு அகமகிழ்கின்றேன். நமக்கொரு தாயகம் எடுத்திட களத்திலும் புத்திலும் உழைத்த தியாகிகளின் வியர்வைக்கும் குருதிக்கும் சரியான பெறுமதிகளை உலகம் அங்கீரிக்கும் காலமிது.

உதிரும்போது புதைப்பதற்கு ஓரடி நிலம் கூட மறுக்கப்படும்போது வாழ்வதற்கான உரிமையை எங்கே எதிர்பார்க்க முடியும்.

விமுதுகள் எங்கு வியாபித்திருந்தாலும் வேர்களை விட்டு அவைகள் விலகுவதில்லையே. எங்கு சென்று வாழ்ந்தாலும் நினைவுகள் என்றும் தாய் நிலத்தினைச் சுற்றியே கூட்டைப்பிரிந்த இந்தக் குயில்களின் வேதனைக் குரல்கள் சிலவேளை வெளியே கேட்காமல் போகலாம். அல்லது கேட்ப வர்கள் இந்தக் குயில்களின் சோக கீதத்தில் சரங்கள் சுத்தமின்றி இருப்பதாகக் கூறலாம். ஆனாலும் சபையில் அரங்கேறும் நோக்கில் அவைகள் இசைக்க வில்லையே. வலிகளைச் சொல்லி ஆறுதல் அடைதலைத் தவிர வேறில்லை. இங்கே இதை ஒப்பாரிகள் என்று நகைப்பவர்கள் நகைத்துவிட்டுப் போகட்டும். மூன் ஏறிய பாதத்திற்குத் தானே வலியின் ஆழம் தெரியும் என்று கவிஞர் அறிவுமதி அன்னன் கூறியதைப் போன்று அவதிப்பட்ட வனுக்கே அவலம் புரியும். இந்தக் கவிதைகள் தமிழோடு ஒன்றியவர்களுக்கு உணர்வினைத் தரும். விட்டுவிலகிக் சென்றவர் நெஞ்சினை உறுத்தும்.

அன்னை, தந்தை இழந்த குழந்தைகளின் ஏக்கங்களையும் ஊனமாக்கப்பட்ட எங்கள் தோழர்களின் வடுக்களையும் கிடைக்கப்பட்ட எங்கள்

இருப்புகளையும் இந்தக் கவிதைகளில் தரிசிக்கலாம். சமூகத்தின் இன்னைகளையும், இயற்கையின் இழப்புகளையும் கூட வரைந்திருக்கிறேன். அதைப்போல புலம் பெயர்ந்த தமிழரினை விட்டு தமிழும் தமிழ் உணர்வும் புலன்பெயர்ந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக உழைத்தாலும் மதிப்பிற்குரிய சில பெருந்தகைகளின் ஆரோக்கியமற்ற விமர்சனக்கணகளில் எங்கள் பயணங்களின் நோக்கங்களை பலவீனப்படுத்தும் சூட்சமம் இருப்பதையும் உணர முடிகிறது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எமது மதிப்பிற்குரிய அண்ணன் வை. கோவையும் ஜ்யா நெடுமாறன் அவர்களையும் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டிய பொறுப்பு நிறையவே உண்டு. “வசந்தம் வரும் வாசல்” என்ற இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவர நிறையவே ஊக்கம் தந்தார்கள். சிறை செல்வதற்கு இரு வாரங்கள் முன்பாக எனது கவிதை நூலுக்கு வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்புவதாகக் கூறியிருந்தார்கள். ஆனால், நெடுமாறன் ஜ்யாவின் வாழ்த்து கரம் கிட்டிய போது வை. கோ. அண்ணனின் கைதுதான் காதோரம் எட்டியது. ஆனாலும் வரலாறு ஒருநாள் அவர்களை விடுவிக்கும்.

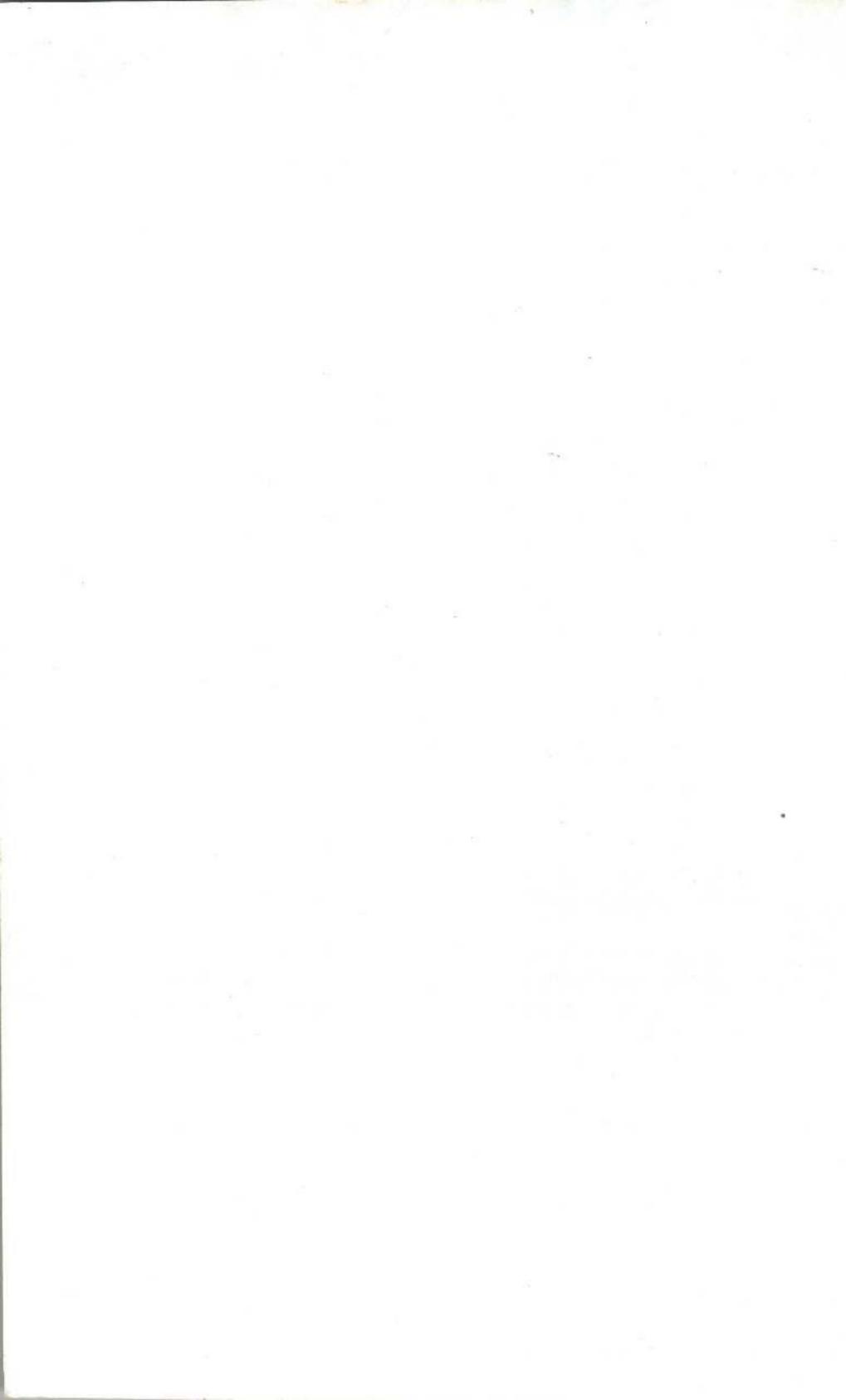
இன்னும் மனதாலும் உடலாலும் தமிழ் சமூத்துக்காய் உழைத்துவரும் தமிழகத்தில் வாழும் தோழர் ஆறுமுகம் போன்றவர்களின் தலைமறைவு வாழ்வை என்னும் போது சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது. ஒரு தமிழ்ப் பெயரைப் பிள்ளைக்கு வைப்பதற்கு ஆங்கில அகராதிகளோடு போராடும் தமிழர்கள் மத்தியில் தலைமறைவு வாழ்விலும் தன் மகனுக்கு வசந்தன் என்று பெயர் குட்டி நெல்லியடியில் ஓளியாகிப் போன வீரனை நினைவு கூர்ந்தவரை நினைக்க மனது ஆனந்தப்படவும் செய்கிறது.

எனது மதிப்பிற்குரிய அண்ணன் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்களை நேரில் சந்திக்கும் பேரு ஜேர்மனியில் கிட்டியது. அந்தக் கவிதை நாயகன் என்று கூறிய சில வரிகளையும் உங்கள் முன் வைக்கின்றேன்.

“தம்பி கவிஞர் என்பவன் எப்போதும் உணர்க்கிப் பரப்பிலே வாழ்வன் எவ்வளவு தடங்கல் வந்தாலும் சமூகத்தின் நிதிக்காக எழுதும், உண்மையாக எழுதும்” என்று கூறியதைப் போல எனது எழுதுகருவி என்றும் குனியும் சமூகத்தின் நிமிர்விற்காக மட்டுமே என்று கூறி மற்றுமொரு நூல் வழியாகச் சந்திக்கும் வரை விடை பெறுகின்றேன்.

நன்றி!
வணக்கம்.

தோழமையுடன்
மட்டுவில் ஞானக்குமாரன்

எர்மஸ்கு தினமயானவர்சிலர்

அலை

மோதும் கரையோரம்
ஆழிக்காற் ரெல்லாம் வந்து ஓரத்தில்
ஒய்வெடுக்கும்.

தமிழ் வீரன்
இராவணன் வாழ்ந்த மன்னென்று
இதிகாசங்கள் புகழ்
தொடுக்கும்.

மேகம்
இரண்டு முட்ட
வெட்டுகின்ற மின்னல் கீற்றுக்களை
ஒன்றாக்கிய
ஒளிமுகமாய் பிறந்தான்

திருமலை மண்ணிலே சீலன்...!

தமிழ்மூழ்
அவன் வரவைப்
பதிவுசெய்து கொண்டது.
புழுதி பறக்கும் தெருவெல்லாம்
அவன் வீரத்தைப் பேசிக்கொண்டது.

அவன்
விழி அசைவுகளே
ஓரு தனி மொழியாகும்.
காட்டு மரங்களுக்கெல்லாம்
அவன் வரவு பெரு மகிழ்வாகும்.

அவன்
வட்டக் கருவிழியில்
விடுதலைத் தீ பறக்கும்.
தொட்டு முறுக்காத
மீசையில் தமிழ் வீரம் தெறிக்கும்.

அன்றொருநாள்
குளக்கோட்டன் வாழ்ந்த
கோட்டையிலே சிங்கக் கொடி யேற்ற
சிலர் சிங்காரித்து வந்தார்கள்.
மாணவனுக்குரிய
மிடுக்கோடு
தடுத்தான்
கொடி யெரித்தான்
தமிழ் வீரத்தை நிலை நாட்டினான்.

அது
எழுபத்தொன்பதில்
நீ கொடுத்த முதல் அடி
பின்னாளில் விழுந்தவையெல்லாம் பேரிடி.
தமிழை
ஏலமிட முனைந்தார்க்கோ

உன் வரவு ஏரிதண்ணாய் தான் இருந்தது
தமிழழுத் தாலாட்ட முனைந்தார்க்கோ
உன் வரவு மாமணியாய்
இருந்தது.

அறுபது
பேரில் ஒருவனாய்
களப்பள்ளவைக் கழுத்திலே சமந்தாய்
பெறுவது
சாவென்றாயினும்
விடுதலையே வேணுமென்றாய்.

பிரபாகரன் என்ற
எரிமலைக்கு இமையானவன்
பொங்கிய பகை ஏரிக்கத் தீயானவன்.

அந்தக்
காலங்கள்
இனி வாராது தான்
ஆனாலும் நீங்கள் வாழ்ந்த காலங்களை
கண்மணிக்குள் வைத்துக் காத்து வருகின்றோம்.

நீ
அருந்திய தேனீர்க் கோப்பையை
இன்னும்
கழுவாமல் வைத்து
நினைவுகளை உரசிப்பார்க்கிறாளாம் தமிழகத்தில்
ஒரு தாய்.

உமையாள்புரம் அறியும்
அந்தக் கண்ணிவெடியின் தாக்கத்தை
சாவகச்சேரி மன் அறியும்
காவல் நிலையத்தில் உன் பாய்ச்சலை.

அந்த ஊர்மக்களுக்கு
ஒரு கோவில் இறுதியாய் நீ வாழ்ந்த வீடு

தோழர்களுக்கோ
புதிய வேதம்
இறுதியாய்
நீ உதிர்த்த வார்த்தை.

சன்னங்கள்
வயிற்றைக் கிழித்தபோது
பசிக்காய் உண்ட பலாக் கொட்டைகள்
நிலத்தில் வீழ்ந்ததாய்
அயலவர்
கூறி அமுதார்கள்
அந்தச் சன்னங்களுக்குத் தெரியுமா?
உங்களின் சத்திய நோக்கம்
தெரிந்திருந்தால்
வீழ்ந்து வணங்கியிருக்குமே.

சீலனே!
நீ மடியும்போது
தோழனின் கையில் கொடுத்தாயே
அது வெறும் கருவி அல்ல
தமிழினத்தின் பாதுகாப்புக் கவசம்.
இறக்கும் போது
விட்டுச்சென்றாயே ஒரு பணி
அது வெறும் கனவல்ல மொத்த இனத்தின் ஏக்கம்.

ஆயிரம்
ஆண்டிற்கு முன் வாழ்ந்த
சோழர் புகழ் இன்னும் கேட்பதுபோல்
இனி
கோடி ஆண்டுகள்
ஒடிப்போனாலும்
பாடும் உன் புகழ் என்றும்.
//

(15.07.83 இல் விரசாவடைந்த தளபதி சார்ஸ்வ் நிலைவாக)

என் ஆற்மா

தின்னுட காற்றுக் கூடக்கள்ராது

இந்த

எலும்புகளில்

எது எனதாக இருக்கும்....?

இந்தத்

தழும்புகளில் எதை வைத்து

என்னை அடையாளப்படுத்தப்போகிறீர்கள்....?

எதற்காக

இந்தத் தேடல்கள்....?

என் மன்றை ஓட்டில் விழுந்த

அடிகளின் எண்ணிக்கைகளையா கணக்கெடுக்கப்போகிறீர்கள்.

என்

சுதைகளை

சிதைத்தவனிடமா சாட்சியம் கோருகிறீர்கள்....?

அதோ

அங்கே நிசப்தமாக

மெளாளித்திருக்கின்றதே

அந்த ஏறியைக் கேளுங்கள்

உண்மைகளை ஓப்புவிக்கும்.

செம்மனிச்

சுடலைக்கு மேலே

குந்தியிருந்து கூவுகின்றதே

அந்த குருவியைக் கேளுங்கள்

இருளில் நடந்தேறிய கோரங்களைச் சாட்சி பகரும்.

என்

பெண்மையை

எச்சிப்படுத்திய பின்

காடைக் கூட்டங்களால் தொண்டைக்குழி

அறுக்கப்பட்டது

அந்த

வலிகளையும் மீறி

தன்னீருக்காய் நான் அலறியபோது
என்

முகத்திலே

சிறுநீர் கொண்டு நனைத்துச் சிரித்தார்களே
அதுவாவது தெரியுமா உங்களுக்கு.

மானத்தின்

வேரிலே விழைந்த இனத்தை
மன்றைக்குள் விதைத்ததைப்பற்றியா
விசாரிக்கப் போகிறீர்கள்.

ஓரு

சோமவன்சவும்

சில கேட்களும் மட்டுந்தான்
வெளிச்சத்திலே.

தலைமை இன்னும் தலைமறைவாகத்தான் இருக்கின்றது.
அம்பு

மட்டுந்தான்

அகப்பட்டிருக்கிறது.

இயக்கியவன் இன்னும்

எங்கோ ஒளிந்துதான் இருக்கிறான்.

வெறும்

எலும்புகள் என்று

இந்த எச்சங்களை ஏரித்து விடாதீர்கள்.

டினோசெளரியாக்களைப் போல இவைகளும்
பல சேதி சொல்லும் வருங்காலத்திற்கு.

வாருங்கள்

இங்கே நான்

விழித்திருக்கிறேன் பேசுவதற்காய்.

உடல்

மட்டும் தானே

அழிக்கப்பட்டது என் ஆத்மா

இன்னும் காத்திருக்கிறது உங்களோடு பேசுவதற்காய்.

//

(செம்மணியில் சொல்லப்பட்டவர்களை அடையாளப்படுத்திய காட்சியில் தாக்கம்)

சூராவது சமுத்திரம் பெஞ்சகைகுற்றுப் பாய்க்காறு

இன்னும்

எத்தனை காலம் தான்
சீதனத்தையே அரிதாரமாய் பூசவாய்.

இன்னும்

எவ்வளவு காலத்திற்குத் தான்
கண்ணிகளை ஏரிவாயுவிற்கு இலக்காக்கி
விபத்தென்று தப்புவாய்.

நீ

கடல் கடந்து
வந்த பின்னும் காத்துக்கிடந்தானோ
அவளுக்கா இப்போது சாதி சரியில்லை.

கேட்டதில்

பாதி கூடக் கிட்டாத
சீர்வரிசையாலா சீமந்தம் தடையாச்ச.

ஆன் என்பதாலா

ஆன்குளாய் நேசித்த காதலிக்கு
நொடியிலே விடைகொடுக்கிறாய்.

அபவைப் பெண்ணவனை

கவலைக் குளத்திலே தன்னியவனே
புரட்சி செய்யப்போகிறாய் என்று பெருமிதப்பட்டேன்
எடைக்கு எடை

தங்கம் கேட்பதிலென்றபோது வருத்தப்படுகிறேன்.

பெண்தந்தை

விட்ட பெருமுச்சிலே

அந்த ஊருக்கே அனல் மின் எடுத்தார்கள்.

கண்கள்

நிரப்பிய நீரிலே

ஆறாவது சமுத்திரமே உருவாகியது.

உனக்கு

வெள்ளிக்காசிலும்

துங்கக் குவியிலும் சம்மதம் இருப்பதாலா

அவள் சம்பந்தத்தை தள்ளிப்பார்க்கின்றாய்.

குங்குமம்

இட்டுப் பார்க்க வேண்டியவள்

நெற்றியில்

வெள்ளி மயிர்கள் அல்லவா துளிர்க்கின்றன.

அவள்

தாஜ்மகாலா கேட்டாள்

கழுத்தில் ஒரு தாலிதானே கட்டச்சொன்னாள்.

எங்கள்

கோவில் வள்ளிக்கோ

வருடம் தோறும் திருமணம்

எதிர்வீட்டு வள்ளிக்கோ

நாற்பதைத் தாண்டியும் வாழ்வில்லை.

அவளுக்கு

ஏழாம் வீட்டில்

செவ்வாய் உள்ளவனை தேடுகிறார்களாம்

அவர்களுக்குத் தெரியாது

அவள் மனதுக்குப்பிடித்தவன் எதிர் வீட்டில் இருப்பது.

சாதிகள்

ஒரு போதும்

சாகப் போகிறவனுக்கு நீர் வார்ப்பதில்லை

நோகவைக்குமேயன்றி

சாதிகள் ஒருபோதும் சாதிக்கப்போவதில்லை.

இருமனம் இணைகையிலே

யார் தடுப்பது

துருவமாக.

கட்டு தாலியை

தோளில் சக்தி இருக்கு

பெண் தரும் பிச்சையில் வாழ்வது இழுக்கு.

॥॥

கனது மாறுட விரைவின்

தமிழழத் தறித்திட
வந்த
பகைவனின் வாள்பட்டு
எங்கள் வீரர் மீதிலும் தழும்புகள் வீழும்.

செந்தணல்
தீயிடை வெந்த போதும்
இறுதி முச்சிலும்
பேச்சிலும்
உயிர் நீக்கிடும் போதிலும் தமிழ் வாழும்.

சிரம் தாழ்த்துவது
 வாழைக்கு அழகாக இருக்கலாம்
 தலை சாய்வது
 நெல்லுக்கு மிடுக்காகலாம்
 நீ தலை கவிழ்ந்தால்
 பணிவல்ல நன்பா
 குனிய.

எங்கள் மார்பிலிருக்கிறதே
 இந்தக் காயங்கள்
 மதம் கொண்ட
 யானையின் தந்தங்கள் ஏறியதால் வந்தவை.
 அந்த யானையையே தடுத்து
 நிறுத்திய நெஞ்சங்கள்
 பஞ்சைக் கண்டா
 நடுங்கும்.

குரியனிலேயே
 கூடுகட்டும் பீனிக்ஸ் பறவைகள்
 தீக்குச்சியைக் கண்டா
 கலங்கும்.
 பட்டாசு வெடித்துப் பயப்படுமா
 ஒரு ஏரிமலை.

நூற்றாண்டு
 தமிழனின் ஏக்கம் உருக்கொண்டது
 வல்வையில் வேலுப்பிள்ளையின் மகனாக,
 தோள்கொடுப்போம் குகனாக
 காற்று திசை மாறும்
 நம் கப்பல்
 கரைசேரும்.
 நீ சிதை ஏறும் நாள் நெருங்கும்
 அப்போ உனை சிதையில் ஏரிப்பதற்கு விறகுகள் தேவையில்லை
 எம் நெஞ்சில் ஏரிகின்ற நெருப்பே போதும்.
 //

வார்ஷிகீகர்

தோழனே

இன்று நீ எம்முடன் இல்லை
இருந்தும் உன் பணி எமது தோள்களில்!

உனது உடல்

அன்றே குளிர்ந்து விட்டது
இருந்தும் உனது சுடுகுழல்
இன்றும் தீயை உழிழ்கிறது.

உனது

சவாசம் தான் நின்று போனதே

தவிர

உன் சுகுழல் இன்றும்

கனல்கிறது.

உன்

குருதி அன்றே

காய்ந்து போனபோதும்

உறுதி குலையாத மன் இன்றும் செந்நிறமே.

உன் சவாசம் நின்ற போதும்

என் மூச்சக்குழலுக்குள்

உன் மூச்சே சேர்ந்து கிடக்கிறது.

விடுதலை

வேள்வியில் ஆகுதியானவன்

விடைகாணாத

கேள்விகளுக்குப் புதிரானவன்.

ஆர்ப்பரித்த

கடல் அலைபோன்ற உங்கள்

உனர்வுகளைச் சுமக்கும் நாங்கள்

போர்ப்பறை கேட்ட பின்னும்

உறங்குவோமா?

நீங்கள்

காட்டிய பாதைகளில்

புதிய அணிகள்

எங்கள் தோள்களில் புதிய பணிகள்.

எங்கள்

மானம் காத்த வீரர்களே

எங்கள்

பயணங்களில்

நீங்கள் வெளிச்சவீடுகளே.

///

காவியங்கள் ஒரு பேர்

தலை

விரித்தாடும்

சோனப் பூக்களின் நளினங்கள்.

நீர்

நிறையும் ஏரிகளில்

தலைசாய்க்கும் தாமரைகள்.

சிவப்பு

பொட்டுகளாய்

அணிவகுக்கும் கம்பளிப் பூச்சிகள்.

இந்த

இயற்கைகளோடு தான்

இராப்பகலாய் பேசினேன்.

அந்த உணர்வுகளைக் கவிதைகளாய் மொழிபெயர்த்தேன்.

உடலிலே

வெளிச்சப்பந்தேந்தி

உலகைப் பகலாக்க எத்தனித்த

மின்மினிப் பூச்சி போல்

கவிதை கொண்டு

வாடிய

உள்ளங்களுக்கு

வடிகால் அமைத்தேன்.

என்

கவிதை வரிகளுக்கு

பல்லவி கொடுத்த இயற்கைக்கு

அல்லவா இவர்கள்

கல்லறை கட்டுகிறார்கள்.

மலைகள்

பூமியின் மகுடங்கள்

குண்டுகளைப் போட்டு மன்றியிட வைக்கிறான்.

கடல்

அது ஒரு கோடி

யூயிர்களின் வாழ்வு ஆதாரம்.

எச்சங்களைக் கொட்டுவதால்

அவைகளுக்கும் இப்போ சேதாரம்.

இரவுகளுக்கு

அழகைக் கொடுத்த

நட்சத்திர மின்மினிகளில் போர்த்திட்டமாம்

பூமியைக் கெடுத்தாகி விட்டதால்

விண்ணண்யும் விஷமாக்கப் பார்க்கிறார்கள்

சரித்திரச் சிலைகளுக்கு

சமயச் சாயம் பூசி

உருத்தெரியாமல் இடிக்கிறார்கள்

இப்படித்தான்

இயற்கையின் இயல்புகளுக்கு

இவர்கள் சிதை முட்டுகிறார்கள்

இது தான்

விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சியென்று

கதை வேறு கட்டுகிறார்கள்.

உன்னிடமிருந்து

காற்று மன்டலத்தை

நான் எப்படிக் காப்பாற்றப் போகின்றேன்.

பயன்

நாறு தரும்

பனைகளை அறியாமலே வாழப்போகிறதா

இளைய சந்ததி.

தலையாட்டும்

தென்னையைத் தெரியாமலே

வாழப்போகிறதா என் எதிர்கால சந்ததி.

வாருங்கள்

இயற்கையைக் காத்திட ஒரு

வேலி போடுவோம்

மன்ணைக்

காத்திடுவோம் மரங்களை வாழவைப்போம்.

//

ஒரு காவிரிநூட் சில காவிரிகளும்

உள்ளத்தின்
ஒரு இடத்தில்
ஏதோ ஒரு நெருடல்
இன்னும் காயாமல் ஓட்டியிருக்கும்
சமூகத்தின் வலி தேய்ந்த நினைவுகளைப் போல.

ஏழைகளின்
பள்ள மேடுகளை
சரி செய்ய நினைக்கிறது மனது
வளைந்த சமூகத்தை நிமிர்த்தும் நெம்பாக சிறு கவிதை.

தந்தை
தந்த தமிழ்ப்பற்றுக்கு
கணதி அதிகம் தான்
அதனால் தான் இடர்பட்ட போதும் எழுத்துணர்டுகிறது..
இந்தக் கவிதைகளில்
உள்ளத்தின் வலி இருக்கும்
உண்மைப் பொருள் இருக்கும்.

தொலைந்த
வாழ்வினை
தேடிய பயணம் போல்
ஓட்டைக் கூரையூடே கர்கள்
ஊறுக்கும் பார்வைக்குள் ஒரு கோடிக் கனவிருக்கும்.

ஒளியில்
இருந்து பிரியாத
எழு நிறங்களின் தன்மைகளாய்
என்னில் இருந்து பிரியாத நட்பின் வாசனை இருக்கும்.

ஆனாலும்
இந்தக் கவிதைகள்
அரங்கேறாது தடுக்கப்படும்
சபை மறுக்கப்பட்ட சில சமுதாயத் தொண்டனைப்போல.

புரியாமல்
புதிர்போட்டு எழுதினால்
சிறந்த படைப்பாய் வரவேற்கப்படுமாம்.

காதல்
இரசத்தில் விரசத்தை
நனைத்தால் பதிப்பிற்காய் ஏற்பார்களாம்.

மானுடத்தை
மறந்து எழுதினால்
பரிசிற்குரியதாய் தெரிவு செய்யப்படுமாம்.

பதிப்பிற்காய்
மறுக்கப்பட்ட சில கவிதைகள்
வேறு யாரோ பெயர்களில் வெளிவந்தது.

இருந்தும்
பாறையைப் பிளந்த
ஊற்றுப்போல இன்னும் வேகமாய்
வெளிவரும் பல கவிதைகள்.
//

தமிழ்நாட்டக்ஞர்

ஆசிரியன்
 வேலைக்கு ஆள் தேவை
 என அறிந்து நேர்முகத்தேர்விற்காய்
 உள் நுழைந்தேன்.

தமிழ்
 தழைக்கவென
 பெரிதாகப் பலகையில் தெரிகிறது.
 உள்நுழைந்து வணக்கம் சொன்னேன்.

கோட்டிலே
 புகுந்திருந்தவர்
 வேட்டியிலே இருந்த

மட்டுவில் ஞானக்குமாரன்

எனை ஏற்றுத்துப்பார்த்து
சிட்டவுன், என்ன கற்பிக்கமுடியுமென்றார்.

தமிழ்

அதுவே என் உயிர்.

அரிவரிப்பாலருக்கு பாடல் சொல்வேன்
சரியான தமிழை அரியணை ஏற்றுவேன்
பொருளியல்

கற்பிக்க முடியும்

பொருள் ஈட்டுவது என் நோக்கமல்ல

கணக்கியல் தெரியும்

கணக்குவிட

கனவிலும் வராது

நாடகக்கலையும் முடியுமென்றேன்.

எனை

ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

நீர் என் பள்ளிக்கு ஏற்ற ஆளில்லை என்றார்.

ஏன் என்றேன்.

உமக்கு

ஆங்கிலத்தமிழ் அறவே

தெரியாது போல வாத்தியார்

கலப்புத்தமிழ்

இன்றி

பிள்ளையருக்கு புரியாது

புரியாது போனால் பிள்ளையன் வராதுகள்

அதனாலை பை நிறையாது.

கை

நிறையக் காசின்றி

பள்ளியெல்லாம் ஏதுக்கப்பா.

ஏளனமாய்

எனைப்பார்த்தார்

எனக்கோ கண்களில் நீர் முட்ட

தமிழனாக நடந்தேன் அடுத்த தமிழ்ப் பள்ளி நோக்கி....!

ஓஓ

பறன்மரத்துப் பாடகள்

யாருமற்ற

அனாதையின் மரணம் போல

வீழ்ந்து கிடந்தது

முற்றத்தில் நின்ற ஒற்றைப்பனை.

உயிரைப் பிழிய

வந்த எமணைத் தடுத்து நிறுத்திய

ஒரு காவல் அன்ன.

இந்தப் பணையின்

இதயத்துடிப்புகளை நான் அறிவேன்

எந்தன் மொளனமொழியை இந்தப்

பணை அறியும்.

என்

மனச்சமைகளை

பல முறை இங்கே

இறக்கி வைத்திருக்கிறேன்.

ஏராளம்

கவிதைகளை

இவன் நிழலில் பிரசவித்தேன்.

களைத்த போதினில்

பணை இதழ்கள்

சாமரை வீசின எனக்கு.

இளைத்த போதினில்
உளைப்பார்த்து ஆச்சரியக் குறியாய்
எழுந்தேன்.

நிலாச்சோறு
ஊட்டிய பாட்டியை
இங்கேயே புதைத்தோம்.

இந்த
நிழலிலே தான்
வீரச்சாவை அணைத்த நன்பனை
இறுதியாய் கண்டேன்.

இந்த மரம்
என் தந்தையின்
தத்தெடுத்த ஆறாவதுபிள்ளை.
என்
தாத்தாவை மயக்கி
மது வழங்கிய காதலி.
எங்கள்
மாடுகள் உரசிக் கதைபேசும்
அறிய நன்பன்.
காந்தி தேசம்
வந்து
வாந்தி எடுத்துச் சென்ற போதும் சரி
புத்த தேசம்
எம் மீது கத்தி வைத்த போதும் சரி
ஒடிப் போகாத உறவு.
அதைத்தான்
அழித்து விட்டார்கள்.
மூல்லைக்குத்
தேர் கொடுத்த பாரியை
கூப்பிடுங்கள்
இதன் மறைவை சொல்லிவிட.
மனுநீதிச் சோழனின்
முகவரியைத் தாருங்கள்
மணி அடித்து நீதி வேண்ட..

॥॥

உறைபுகுறையிர்க்குமிடி பஞ்சஷு

ஈழத்தில் இருந்துதான்
வந்தோம்.

ஆளும்
திங்களவன் அடிக்கிறான்
அதனால்
உயிர்ப்பிச்சை வேண்டி வந்தோம்.

போர்
ஓய்ந்த பின்னால்
பறந்து விடுவோம் என்றோம்.
காலங்கள்
தான் காணாமலாயினவே அன்றி
இன்னும்

எங்களில் இருந்த
நாழும் காணாமல் போனோம்.

நீண்ட நாட்களின்பின்
அவன்.

எப்படி?
நலம் வினவினேன்.
நலத்துக்கு ஏது குறையென்றான்.
சொந்தமாய் வீடு,
வருமானத்துக்கு ஒரு கடை,
நிரந்தரக் குடியுரிமை,
வெள்ளைக்காரனே வியக்குமளவிற்கு
விலை கூடிய சிற்றுந்து
எல்லாம் கிடைத்தாயிற்று.

நெஞ்சிலே நிம்மதிப் பெருமுச்சு.
 ஊரிலே உறவுகள் எப்படி?
 அது அவர்களின்
 தலைவிதி
 நான் என்ன செய்ய.
 விரும்பினால் ஒரு சுற்றுலா
 விமானத்தில் போய்வருவேன்.
 பிள்ளைகளுக்கு
 அதுகூட எள்ளளவும் பிடிக்காது
 மேல்நாட்டுக் காற்று
 வெளிநாட்டுப் பழக்கம்
 இதை
 மாற்ற ஏலாது தம்பி.
 தமிழாவது
 பிள்ளைக்குத் தெரியுமா?
 கொஞ்சம் சொல்லத் தெரியும்.
 அப்ப
 வெள்ளைக்காரனுக்கு நிகரா?
 ஓம்.... ஓம.....
 பேரரயே மாத்தீட்டுணன்டா
 மிச்சத்தையேன் கேக்கிறாய்.
 அப்ப
 உந்தன் நிறத்தை எப்பிடி?
 நேரமாகுது
 நான்வாறன் என்று
 நமுவினான்.
 சிறிது
 தூரம் சென்றிருப்பேன்
 அம்மாவென்ற அலறல்.
 திரும்பினேன்.
 நாசிக்காரன் விளாசிய விளாசலில்
 வெள்ளைக்காரத்தமிழன் வாய் வழியே
 நன்றாகவே தமிழ் வந்தது.
 //

(புவரச சன்சினகயில் வெளியாகிய கவிதை)

திருயங்கர் ஆழைகள்

தலையே
சீவப்பட்ட பின்னால்
முடிவாரிடச் சீப்புத் தேடிடும்
நாயகர்கள்.

கால்களே
தறிக்கப்பட்ட பின்னால்
கொலுசு வாங்கிடத் துடிக்கும்
நாயகிகள்.

பார்வைகளே
போன பின்னால்

சகுனம் பார்க்கும் மூடர்கள்.

மன்னுக்குள்
புதைந்து போன
தமிழனின் இறுதி ஏக்கங்களை
விட்டு விட்டு
கற்பணை உலகில் சஞ்சரிக்கும்
வித்தகர்கள்.

சின்னஞ்
சிறுமி ஒருத்தியை
சிங்களக் காடைகள் கூட்டாக
சிதைத்த செய்தி அறிந்தும்
துடிக்காத உறவுகள்.

பசிக் கொடுமையால்
அலரிவிதை
அருந்திய
ஏழையின் சாவறிந்தும்
இரங்காத உள்ளங்கள்.

சிட்டுக்குருவிகள் எல்லாம்
சிறைகளில்
வாடிநிற்கையிலே
உதிர்ந்த சிறகுகளுக்கு
மேளதாள ஊர்கோலம் நடக்கின்றது.

கற்பகப்பூவே
கருகிப்போகையில்
கடதாசிப் பூக்களெல்லாம்
கூட்டம் போட்டுக் கொண்டாடுகின்றன.

உயிருள்ள
மரத்தை உறிஞ்சிடும்
குருவிச்சை போல நம்முள் சிலர்.
//

ஸங்கர்ஷமிழன் சிறையிலே

குற்றுயிரில்
கிடக்கும் சோதரனை
எண்ணி
கன்னீர் வடித்த காரணத்தால்
அவர்களை நோக்கி
தடா
பொடாவென்று
வலைகள் விரிகிறது.

துடிக்கும்
உறவுகளுக்கு
தோள்கொடுத்த தோழருக்கு
சிறைக்கதவுகள் தொடருகிறது.

விழியில்
வழியும் நீர்த்துளிகளை
துடைத்த கரங்களுக்கு விலங்குகள்.

தாய்
சேய் உயிர் இழை
இதுவென அறியாத சடங்கள்
இதுவும் அரசியல் எனக் கதைபேசம்.

மதுரையில்
வாழ்ந்த சங்கத்தமிழ்

இப்போ மத்திய சிறையிலே வாடுகிறது.
தூங்கும் தமிழினமே!
பிழைக்க வந்தாரை
மடியில் அமர்த்தி
முடிகுட்டி அரசியாக்கியவன்
நீ தானே.

உன்
கழுத்து முறிக்கப்படும்
ஓசையிலும்
நரம்பு அறுக்கப்படும் நாதத்திலும்
தூங்குபவன் நீதானே.

நமது
நிலத்தையும்
வளத்தையும் கொள்ளள
எடுத்தவனைத் தண்டிக்க
ஏன் குறுக்கே நிற்கிறாய்?

அவரை
சிறை அடைக்கவிடாது
உள்ளத் தீக்கிரையாக்கும்
கிறுக்கணாய் இருக்கிறாயே.

தமிழனுக்காய்
ஈழத்தமிழனுக்காய்
நெடுங்காலம் சிறைவாடும்
நெடுமாறன் ஜயாவினையும்

வாழ்ந்தால்
ஈழத்தமிழனுக்காய் வாழ்வேன் என
வைராக்கியமாய் சிறை
வாழும் வை.கோ.அண்ணாவையும்
ஏனைய தோழரையும்
வரலாறு வாழ்த்தும்.
//

ஷுட்ச பதப்போக மாஸ்தா

அந்தச்

செய்தி கேட்டு

திடுக்கிட்டுத்தான் போனோம்.

ஏதோ

முட்டாள் தினத்தில்

விடப்பட்ட பொய்யென எண்ணவும்

மனது மறுத்தது.

மார்பிலே

குண்டுகள் பாய

தெரு ஓரத்தில் ஒரு மானத்தமிழன்

சாய்ந்தானாம் மரமென.

குமார்பொன்னம்பலம்

அமரர் ஆகியகதை காதோரம்.

உண்மைக்கு

சாட்சி ஆகியவனுக்கு

இறுதி நேரத்தில் சாட்சி சொல்ல

அங்கே யாருமில்லை.

நேருக்கு

நேர் மோதுவது

தூய தமிழன் மரபு.

போருக்குப் பயந்த சில கோழைகள்

ஒளிந்திருந்து பேடித்தனமாய்....

நீ

கேட்டிருந்தால்

உயிரையும் உனக்கு

பிச்சையாகப் போட்டிருப்பானே.

இது

ஒன்றும் புதியதல்ல.

வெலிக்கடைச் சிறையில் அன்று

வெட்டிச்சாய்க்கப்பட்ட போதே உரிய

மருந்தை நாம் கொடுத்திருந்தால் தொடர்ந்திருக்காது.

தூரத்து

இடி முழுக்கமாய்

வெடித்த வேளை தான்

உன்னால் தமிழன் கொழும்பிலும்
 தலைநிமிர்ந்தான்.
 சட்டங்களின்
 முன் சந்திரிக்கா
 திட்டங்களைத் தகர்த்து
 பலமுறை தமிழை நீ காத்திருக்கிறாய்.
 ஜ.நா.சபை முன்
 ஆங்கிலேயனே மலைக்க
 ஈழத்தின்
 அவலங்களை அவன் காதில் எடுத்துரைத்திருக்கிறாய்.
 வீரத்தில்
 விளைந்தவனுக்கு
 யாருக்குப் பயம் மரணம் ஒருமுறை அது
 துணிந்தவனுக்கு,
 பணிந்தவனுக்கு பலமுறை.
 கறுப்புக் கந்தகமே!
 யாரய்யா உன் மூச்சை நிறுத்தியது?
 பதவிகளுக்காய் மணாளனையே மன்னுக்குள் அனுப்பும்
 சீமாட்டி சதியோ...?
 பணத்திற்காய்
 தமிழை விலைபேசும்
 இழிவானவர் துணையோ...?
 எல்லாம் விரைவில் வெளிவரும்.
 மூச்சள்ள வரை
 மானத்தமிழனாக வாழ்ந்தவனே
 தானைத் தலைவனே உனை
 மாமனிதன்
 என மகுடம் குட்டி
 மதித்தாரே
 மறைந்தாலும் உன் பணி வாழும்.
 இறுதியாய்
 கேட்கிறேன் நன்பனே...!
 நாவன்மையையும் தமிழ் அன்பையும்
 ஏந்திவா
 புரட்சி படைப்போம்.
 தமிழ் நிலத்தினை மீட்போம்.
 //

(05.01.2000 இல் படுகொலை செய்யப்பட்ட மாமனிதர் குமார் பொன்னம்பவம் நினைவாக).

எப்போது ஸ்ரீக்ஞா

ஈத
 பிறந்தால்
 வழி பிறக்குமாம்
 இன்னும் வழியைக் காணோம்.
 எந்தத் தையென்று சொல்லவில்லை என்பதாலா?

உதைகளும்
 வதைகளும் வந்ததே ஒழிய
 வழிபிறக்கும் தை மட்டும் வரவேயில்லை.

விதை
 போட்ட இடத்தில்
 விளைந்ததே ஒழிய
 ஏழைத் தொழிலாளியை வாழவைக்கும்
 தை மட்டும்
 இன்னும் வரவேயில்லை.
 //

சிரமப்பக்ன்றோன்

ஓவ்வொரு
காலையிலும்
துயிலெழும்போது
ஊர்போன என் நினைவுகளை
இழுத்துவந்து வீடுசேர்க்க
எவ்வளவு சிரமப்படுகின்றேன்.

புலம்
பெயர்ந்த காரணத்தால்
பலமிழுந்து நலிவுற்று இருக்கிறேன்.
தயவு செய்து
ஊரை மறந்தார் பட்டியலில்
என்னையும் இட்டுவிடாதே.
//

அண்டம் திடுந்தாறும் தாந்தியினுப்போடும் ஸங்கரா

தமிழனுக்கும்
தமிழ்த் தலைவனுக்கும்
வேலியான வீரனே...!
உனக்கொரு காவலிட ஏன் மறந்தாய்...?

மண்ணை
மீட்கக் களம் சென்றவனே
நம் கண்கள் குளமாக ஏன் பறந்தாய்?

போர்முனையில்
உன் வீரத்தின் முன்
சன்னங்களே சரணடையும் போது
எப்படி உனை சாவு அணைத்தது?

குரியனை உருக்கி
தலைவனுக்கு முடிகுட்டப்

புறப்பட்டவனே!

ஆசை

நிறைவேறுமுன்னே

ஆரியப்படையிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டாயோ?

யாரோ

நம் உறவென்று

நேசத்தோடு நின்றிருப்பாய்.

அவன்

வேசம் போட்ட

விசமியெனத் தெரியாமல் போனதோ?

காட்டுக்குள்

வந்த பகைவனின்

உயிர்க் கூட்டையே சிதைத்தவனுக்கா

நாட்டுக்குள் இருந்த

சில

நரிகளைத் தெரியவில்லை.

உன்

அன்புத்தம்பிகள்

சித்தார்த்தன், கரன் வரிசையில்

நீயுமா சென்றுவிட்டாய்?

அண்டம்

இடிந்திருந்தாலும் தாங்கியிருப்போமே.

நீ மாண்டசேதி கேட்டல்லவா

ஏங்கிப்போயிருக்கிறோம்.

தமிழ்த்தாயே!

ஏனம்மா எமக்கிந்தச் சோகம்?

எவ்வளவு காலம் தான் தீயினில் வேகும் தமிழ்த்தேசம்....?

ஓஓ

(கேள்வி சங்கரின் தினைவாக மழுரை மாலீர் திறப்பிதழில் வெளியான கவிதை)

எங்கள் வாசலையர்

இவர்கள்
 ஆலமரத்தினை
 சுமக்கும் விழுதுகள்.
 ஆயகலைகளை
 வளர்த்தெடுக்கும் கலைக்கூடங்கள்.
 சந்தர்த்தமிழை
 சொல்லித்தரும் நாலாவது
 தமிழ்ச் சங்கம்.
 அன்னையையும்
 தமிழ் மன்னையும்
 மந்திரமாய் காதில் ஓதியவர்.
 நல்ல
 புத்தியைச் சொல்லித்தரும்
 பகவத்கீதகள்.
 வீட்டுக்குள்
 நடமாடும் திருக்குறள்
 புத்தகம்.
 என்ன
 தூக்கிய முதல் பல்லக்கு.
 நான்
 ஏறிய முதல்
 இமயம் அவர் தோள்.
 வாழ்க்கையின்
 கலங்கரை விளக்கு.
 தந்தைக்கென
 சிறப்பான நாள் இல்லை
 எந்த நாளும் அவர் நாளே.
 ////

நஸு அம்சினாய் வாழ்

இன்னும்

எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான்
நிலைமாறாமல் இருக்கப் போகிறாய்...?

மின்னும்

பொய்களை

ஊடகம் வழியாகவா
வாந்தி எடுக்கப் போகிறாய்?

தேன்

ஷசிய துரோகத்தனத்தை மெதுவாக
மெதுமெதுவாகச் செய்கிறாய்.

எட்டப்பனுக்கு

நீ சிலைவைப்பாய்.

துரோகிகளுக்கு

நினைவுதினம் கொண்டாடுவாய்.

தமிழை

சிறை பிடித்தவனை
அழைத்துப் பேட்டி எடுப்பாய்.

பிழைப்புக்கு

ஆயிரம் வழி இருக்கு
உண்மையை விற்பதா உன் பிழைப்பு...?

உன்

தாயின் முந்தாளையை

அவிழ்த்துப் பொன்னாடை போர்க்க

துடிக்கும் மாளிடனே

இது

உனக்கு ஒரு சிறு துரும்பாக

இருக்கலாம்

ஆனால் ஒரு வரலாற்றுத்தவறு இது.

மனந்திருந்தி

மனிதனாய் நல்ல தமிழனாய் வாழ்....!

//

(தமிழனுக்கு உலவுவத்தும் வானினாலிலையக் கண்டித்து ஏழுச்சிய கல்விதை)

அழிவன் பிள்ளை இரு அழினீர் காலை

மலேசியா

அழகான சொர்க்கபுரி
நேற்றுவரை அப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன்.

மரத்தின்

அழகுதான் தெரிந்ததே தவிர
வேர்கள் படுகின்ற வேதனைகள்
வெளியே தெரியவில்லை.

சொர்க்கபுரி தான்
தெரிகிறது.
நெஞ்சிலே சமக்கிர
சிலுவைகள் வெளியே தெரியவில்லை.

பாட்டாளி கைகளில்
அழகான முட்டுகள்.
இதை வளையல் என்று
வியக்கிறது ஒரு கூட்டம் இங்கு.
விலங்கென்று
விளங்கி உடைக்க முயல்கிறது
ஒரு கூட்டம்.

கூலித் தொழில்
வேலைக்கு ஆலாய்ப் பறக்கும் கூட்டத்திற்கு
வேதனம் கிட்டவில்லை
வேதனை தான் கொட்டிக்கிடக்கிறது.

அழகின்
சிகரமான மலேசியாவை வியப்பவரே
அந்த அழகின் கீழ்
ஓளிந்திருக்கும் விழிநீரின் கதைகளை
யார் அறிவீர்?
கடும் உழைப்பால்
நாடு கோபுரமானது உண்மைதான்.
உழைத்துக் களைத்தவர் வாழ்வோ
இன்னும் குப்பை
மேட்டிலே.

நாடு
செழித்ததும் உண்மை
உரமாகிப் போனதெல்லாம் தோட்டத் தொழிலாளிதானே.
//

(பல்வாயிரக்கணக்கான தோட்டத்தொழிலாளிகள் மலேசியாவில் வழுமையில் வாழுகிறார்கள் என்று செம்பருத்தியில் வெளியான தகவலை வைத்து ஏழுதிய கவிதை)

எண்ணன்மாநாக எந்து போகுது

அமெரிக்காவுக்கு

தேவையானவை எல்லாம்
மனித மாமிசத்தைத் தவிர வேறொன்றில்லை.
என்னை

வளங்களை கொள்ளை எடுப்பதைவிட
குறிக்கோள் வேறில்லை.

புதுவருட

வாண வேடிக்கை போல
ஏவித்தள்ளுகிறது இங்கிலாந்து.

பல்லாங்குழி
ஆடுவதைப் போல

பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது ஐ.நா.சபை.
வல்லரசுகளின்

வாய்க்குள்ளே ஈராக் மக்கள்.
ஆனாலும்

அமெரிக்காவுக்குத் தேவையானவை எல்லாம்
மனித மாமிசத்தைத் தவிர வேறில்லை.

யப்பானிலே
பினக்குவியலில் படுத்தவர்கள்,
வியட்நாமிலே

மக்களை ஏரியூட்டியவர்கள்
வருகிறார்கள் மீண்டும்.

ஸராக்கிய
மக்களின் சாம்பல் மேட்டிலே
கொடியேற்றப்போகிறார்களாம்.

இரு நாட்டை
கொள்ளையிட
இரு நாடுகளின் போட்டி இது.

தரகு கேட்டு
தள்ளாடுகிறது துருக்கி அரசு.

ஆனாலும்
அமெரிக்காவுக்குத் தேவையானதெல்லாம்
மனித மாமிசத்தைத் தவிர வேறில்லை.
//

காளங்கும் காணாமல் போய்விடும்

சீனி வரும்
 அரிசி வரும்
 சிரித்துக்கொண்டே மின்சாரம் வரும்
 மலிவு விலையில்
 மதுவும் வரும்.
 திருவிழாக்கள்
 திரைப்படங்கள் என
 இரவுகள் விழித்துக்கொள்ளும்.
 கண்டிவீதியும்
 சண்டியராக சிலிர்த்து
 நிற்கிறது.
 கையில்
 இருக்கும் சில்லறைகளை
 பிடிந்கி எடுத்திடவே
 காலாவதியான
 பொருட்களோடு வியாபாரிகள்.
 வண்ணக்
 கனவுகளோடு
 வெளிநாடுகள் குடைவிரிக்கும்.
 இனியென்ன
 போரிலே போன சீவன்களுக்கு
 சில கல்லுகள்
 நட்டால் போதும்.
 அதுவே
 குடியுரிமை
 அதேதான் சுதந்திரம்
 என என்னும் அன்பர்க்கு
 ஒன்று,
 வாய்பிழந்து
 தூங்கப் போனால் கச்சைக்கூட
 மிச்சமின்றி
 சிலவேளை காணாமல் போய்விடும்.
 ////

வூராஸக் கோட்டுர் பிளமயார்

இவர்

காலடித்தடங்களில்
மட்டுமே சகாராக்கள்.

இவனது

காட்டில் மட்டுமே
என்றும் இலையுதிர்காலம்.

இவனது

ழுமியை மட்டும்தான்
நாள் தோறும் அமாவாசைகள்
ஆக்கிரமித்துக் கொள்கின்றன.

இவன்

முகத்திலே விழுந்திருக்கும்
கோடுகளே
இவன் முகவரிகளாகின.

உச்சி

வெய்யிலிலே
ழுமிக்கு நிழல் தரும்
கிளையற்ற மரங்கள் இவர்கள்.

சுரண்டச்

சுரண்ட வரண்டு போனது
இவர் வாழ்வியல்.

வாழும் போது
ஒரடிநிலம் மறுக்கப்படும்
நிலையிது

சாகும்போது ஆறடி நிலத்தை
எங்கே எதிர்பார்ப்பது.

குரியன்

உறங்கும் காலத்திலும்
இவன் விழிகள் மட்டும்
நாளைய புலர்விற்காய் விழித்திருக்கும்.
//

வெட்டு அமந்து பெஞ்சுமாட்டு

முறத்தால்
புலி விரட்டினாள்
முன்னொரு தமிழ்ப் பெண்.
திறத்தால்
தமிழ் அறத்தால்
பகை முடித்தாள் ஈழத்துப் புலிப்பெண்
அங்கயற்கன்னி.

கடல்
அலைபோல
வந்த பகையை துடைத்தழிக்க
உடலோடு வெடித்தாள்.

கொடி
இடையாய் வலம் வந்தவள்
கொடியவன் இடை ஓடிய அடித்தாள்.

பூவாகி
நின்றவள் தான்
பகைவனை தீயாகிச் சுட்டாள்.

மான்
விழியால் சிரித்தவள்தான்
வேல் விழியால் ஏரித்தாள்.

உலகில்

எங்கேனும் இவள்போல்
வீரப்பெண்ணைக் கண்டதுண்டோ!

மன்னுக்காய்
தானே உரமாகியவளை
கண்டதுண்டோ!

உலகம்
ஓரு கணம்
உறைந்து போனது
அங்கயற்கண்ணியின் கதைகேட்டு.

கணவன் முன்னே
மனையாளைக் குதறிய கதை கேட்டு
விழிகளில்
பெர்நிதெறிக்க
அண்ணன் சேனையில்
அணி சேர்ந்தாள்.

தமிழ்ப் பெண்ணின்
கண்ணீர்க் கடலை துடைத்தாள்.
சேலைகளை
தொட்டவன் கைகளை
உடைத்தாள்.

மஞ்சள் பூசி
மனமுடிக்க வேண்டிய
தங்கையின் உடலிலே
குண்டேந்தி வெடித்தாள்.

மன்னை
மனந்தாள் அதனால்
மரணம் மகிழ்வானது அவளுக்கு.
//

பாறையிஸ்ஸாறு பயணங்கள்

அந்தக்கண்டமே
பனிச்சேறுக்குள் உறங்கிப்போக
வெடவெடுக்கும் குளிரிலும் எல்லைகளைத் தேடி
ஒடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இருள்
நிறைந்த பாதைகள்
நாடுகள் தேடிய பயணங்கள்
கால்களோ கடந்தன என்னிக்கையற்ற எல்லைகளை
தாங்கினார்கள் ஏராளம் தொல்லைகளை.

இவர்கள்
வெளியூர்ப் பயணத்தை
விரும்பியா ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

சற்றி வளைப்பில் சிக்கி நஞ்சன்டு மாண்டான் இளையவன்.
காணாமல் போனவர் பட்டியலில் ஒருவன்.
எறிகணையில் சிதறிய மூத்தவன்.
பின்தானே
கடைப்பென் எனை
தாய் வெளியூர் அனுப்பினாள்.

அன்னை
பெற்ற முத்துக்களில்
முதல் மூன்றை இழந்துவிட்டபின்தானே
பயணத்திற்கே விடை கொடுத்தாள்.

பயணங்கள்
கடுமையாகத்தான் இருந்தன.
பசிமயக்கத்தைப்போக்கக் கிடைத்த கிழங்குகளோ
பெரு விருந்தாகவிருந்தன.

போலந்தின்
பனிப்பாளங்களுக்கிடையே படுத்தோம்
ஹக்கரன் நாட்டு மலைகளில் இருந்து உருட்டிவிட்டார்கள்
ஆனாலும் தொடர்ந்தன பயணங்கள்.

‘செலவாக்கிய’ ஆறு
சில தமிழனை அடித்துச் சென்றது
அடக்கத்திற்கும் கூட ஒன்றும் கிட்டவில்லை.
ருமேனியாவுக்கூடே
எளிதென்று போனதொரு கூட்டம்
நான்கு நாள் கழிய தண்டவாளச் சில்லுகளில்
சிக்கிய சதைத்துண்டுகள் தான் ஊர் போய்ச் சேர்ந்தது.

துருக்கி
கடலுக்குத் தெரியும்
மூழ்கிப்போன தமிழனின் முகவரியை.

அவள்
ஒரு ஆசிரியை

கலங்கரை விளக்காய் வாழ்ந்தவளையும்
காலன் அழைத்தான் வெளியூர்ப் பயணத்தில்
ஒரு சொட்டுத் தன்னீர் இன்றி
நா வரண்டு செத்தாள்.

இப்படித்தான்
இந்தப்பயணங்கள் கடுமையானவை
கால்கள் விழைக்க
நகம் வெடித்து குருதி வடியும்
மீண்டும் ஒடுவோம்
தாகம் வந்து மயங்கினாலும் தூக்க யாருமில்லை.

பனிப் புயலுக்குள்
சிலர் புதைந்தாலும்
ஓரத்தில் மூடிவிட்டு பயணம் தொடரும்.
இந்த வேதனைகளை
தாண்டி வெளியே வந்தாலும்
பயண முகவர் வடிவில் துன்பம் தொடரும்.
உடல் பசி எடுக்கையில்
ழுவையரில்
தரகர் சூனைகள் வாய் வைக்கும்.
நிர்ப்பந்தங்களை நிராகரித்தால் பலவந்தங்களில்
உயிர் பிரியலாம்.

ஏன்
இந்த வேதனை
நாங்கள் நாடுகள் தேடியலையும் கடலோடிகளா
தேசங்களைத் தேடித்திரியும்
கொள்ளைக்காரர்களா
இல்லையே
போர் ஓயும் வரை
தற்காலிக புகலிடம் தேடுகிறோம்.
சைபீரிய வாத்துக்களைப் போல.
//

(பாழ்மணம் தினையத்தளத்தில் வெளியான கவிதை)

எண்பற்று முன்றுகளின் ஏற்றுளையகள்

எண்பத்துமூன்றுகளின் இந்த
 ஆடிநாளில் தானே
 தமிழர்களின் அடிவயிற்றில்
 இறங்கியது அந்த
 இட.
 இந்த நாளில் தானே
 ஒரு ஏரிமலையின் வாய்க்குள்ளே
 பொறி ஒன்றை
 புதைத்து
 கந்தகம் கொண்டு மூடிக்கொண்டார்கள்.
 சுதேசிகளாக
 மானத்தோடு வாழ்ந்த மனிதரை
 அவமானப்படுத்தி விதேசிகளாய்,
 பரதேசிகளாய்
 துரத்திவிட்ட கறைபடிந்த நாள்.
 சினந்த புயலொன்று
 சிங்களத்தின் தலைநகரில்
 மையங்கொண்ட நாளது.
 அயலவர்களாக
 வாழ்ந்த எமை
 அரசியல் பேய்கள் அழித்துக்கொண்ட
 நாளது.
 சிறைக்குள்ளிருந்த தோழர்களின்
 கைகளைக்கட்டி
 கண்களைத் தோண்டினார்.
 நெற்றியிலே
 பொட்டிட்ட காரணத்தால்
 தமிழ்ச்சியின் சேலகளை நடுத்தெருவிலே
 துகிலுரிந்தார்கள்.
 கொழும்பும்

எரிந்தது உண்மைதான்
 கொழுந்து விட்டெரிந்ததெல்லாம்
 தமிழன் உடமைகள்.
 காடையரின் வேட்டையிலே
 சிறைக்கப்பட்டது
 தமிழினம்.
 பிஞ்சகளும்
 வஞ்சிகளும் ஏரியும் நெருப்பிலே
 கருகினார்கள்.
 ஆட்சி செய்த வெறியர்களும்,
 கட்டிக்காக்கும்
 காவற் படைகளும்
 வேடிக்கை பார்த்தது.
 வரலாற்றுப் புகழ்கொண்ட
 இனம் வேரோடு
 சாய்க்கப்பட்டது.
 போதி மரத்திலிருந்து
 சாத்தான்
 வேதம் ஓதியது.
 அன்னப்பட்சியின் மாமிசத்திற்காய்
 புத்தமதம்
 போர்க்கொடி உயர்த்தியது.
 எங்கள்
 கண்களில் ஆறுதான் பெருகியது.
 விண்ணில்
 இருந்து தெய்வம் கூட
 பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.
 காலங்கள்
 மாறலாம்.
 கறைபடிந்த நினைவுகள்
 மாறாது.
 அன்று இட்ட பொறிதான்
 இன்று
 கொழுந்து விட்டெரிகிறது.
 //

(83 கருப்பு ஆட்சியின் நினைவாக ஜேரோப்பிய 'கீம்' கொலைக்காட்சியில் இடம் பெற்ற கலீசுத)

யாஞ்சலோ தாறு வார்த்தைக்கோடு

இயந்திரங்களின்
 இரைச்சல்களுக்கிடையே
 நான் அகப்பட்டுக்கொண்டாலும்
 அவற்றையெல்லாம் ஓரந்தள்ளி மனதுக்குள்
 என் தாயின் தாலாட்டையும்
 முன்முனுக்கின்றேன்.

வாடைக்காற்று
 அள்ளிவந்து தந்த
 முங்கிற்பாட்டை
 இங்கே வாடகைக்காய் அல்லவா
 வாங்கி என் காதுகளில் நனைக்கின்றேன்.

என்

மூச்சுக் குழலுக்குள்
மெது மெதுவாய் அசத்த வாயுக்கள்
யாரோ
புகைக்கையில்
பழுதடைந்தது என் சவாசப்பை.

இந்நாடு

வளமானதுதான்
எங்கள் உழைப்பினால்.

நீரை

எடுத்த நிலத்திற்கே
காணயக்கொடுக்கும் தென்னென.
தாய் வளத்தில்
வாழ்ந்து திறமைகளை மட்டும்
யாருக்கோ தாரைவார்க்கிறோம்.

என்

வியர்வைத்துளிகளில்
இவன் பன்னீர் தூவுகின்றான்.

என்

தாய்நாட்டு முதலீட்டை
யாருக்கோ அறுவடையாக்கினேன்.

பணம்

கொடுத்தொரு
அடிமை வாழ்வை நானே உருவாக்கினேன்.

முன்னொரு நாள்
இவர்கள் எம்மிடம் வந்து
எம் உழைப்பை உறிஞ்சினார்கள்
இப்போ

நாமே இங்கு வந்து
உரமாகினோம்.

[]

தெய்ர்பாட்டுப் பயிர்வாழ்க்காள்

தமிழ் மீது
 அவனுக்கு அப்படி விருப்பு
 சீர்குலைந்தவனுக்கோ பெருநெருப்பு
 அவன்....!

தாக்கியது
 ஒரு யானை
 முறுக்கு மீசையின்றி
 தவிக்கிறது தமிழன் சேனை.

ஆனுங்கு
 இணையாக படைத்தான்
 ஆண்டவன் பெண்ணை

 வீட்டுக்குள்
 பூட்டிய மூடருக்கு
 திறந்தான் அறிவுக் கண்ணை.

பிழீத்தீவில்
கை பிளக்கக் கரும்புடைத்த
தமிழரை எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தான்.

பூனால்
தரித்த வீணருக்கெதிராய்
புரட்சியைத் தொடுத்தான்.

அடிமையாய்
வாழ்வதால் கிடைக்குமா
சோறு
பொங்கியே எழுந்தால்
கிடைக்குமே பேறு என்றான்.

தேன் தமிழை
உலகெல்லாம் பரப்பியவன் பாரதி.
மறைந்தாலும்
தமிழிற்கு நீயே சாரதி.

உடலிலே
கட்டிய பூனாலை
கழற்றி ஏரித்தான்.

அறிவுள்ள நூலையெல்லாம்
சிரசிலே தரித்தான்.
ஆயிரம்
கவிதை கூறி
ஒட்டினான் மூடத்தனத்தை
அதனால்
தானே அவனைவிட்டு
ஒடியது மூலதனமும்.

அச்சமதை
துச்சமென எண்ணியவனே
குயிற்பாட்டிலே
என்றும் நீ உயிர் வாழ்வாய்.
//

ஸ்ரீ கண்ணர்

வெள்ளைச் சேலையில்
ஒரு வண்ணாத்திப்பூச்சி
விதவையாய் என் அக்கா.

மழை
ஐயந்த பின்னும்
குடைகளாய் காளான்கள்.

மகனுக்கு
புதிய கணவனை
அறிமுகமாக்கும் ஜோப்பியத்தாய்.

பட்டினியால்
இறந்த அப்பனுக்கு
திதி செய்ய மகன் காசிக்குப் போகிறான்.

தலை குணிந்தாள்
ஜோப்பியத் தமிழுச்சி
கழுத்திலே எழுபதுபவுனில் தாலிக்கொடி.
//

அமாவாசை

சம்பள

உயர்விற்காய் சந்திரனும்
மறியல் செய்கிறான்
//

பிரஸ்வாச

சிறைஉடைப்பு
இரத்த சகதியில்
குழந்தையின் ஆனந்தக்கண்ணீர்!
//

விடிய விடிய
தமிழாராய்ச்சி மாநாடு
ஆங்கில மொழியில்!

வேலை
தேடித்தேடி
அலைந்ததில் தேய்ப்பிறையானது
கால்கள்தான்
//

கறுப்பு யுலை அஸ்ஸு

அந்தக் காட்சிகள்
இன்னும் தான் மறைய மறுக்கின்றன.

ஆட்சி
நிலைக்க வேண்டி
செய்த அக்கினிக்குண்டத்தில்
ஏரியாகிப்போன உயிர்களின் ஈர நினைவு நாள் இது.

ஆதலால்
இது கறுப்பு யுலை அல்ல
தமிழனின் தலையில் விழுந்த நெருப்பு யுலை.

தாரை
தாரையாய் கண்ணீரும்
பீறிட்ட ஆறாகச் செந்நீரும்
ஒடிய
கொடிய நினைவிது.
நடப்பது என்னவென்று அறியாது
உயிர்கள் நித்திரைப்பாயிலேயே நீராகிப்போன கதை இது.

இமைகளாக
இருந்து காக்கவேண்டிய விழிகளை
சுமைகளாக எண்ணி
இமைகளே விழிகளைச் சுட்டெரித்த சரித்திரம்.

பேரினவாதம்
எமை அழிக்க
வகுத்த புதிய தந்திரம்.

அரசியல்

பேய்கள் குளிர் காய்

அப்பாவிகள் ஏராளம் ஏரியூட்டப்பட்டார்கள்.

ஓன்றாய் வாழ்ந்த மக்களை

உரசிப்பார்த்து

வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

தப்பென்று தெரிந்தும் யாரும் தடுக்கவில்லை.

எப்படித் துடித்தபோதும் யாருமே

வருந்தவில்லை.

இரு

நாட்டின் இரு

குடிகளையும் சமனாக ஏற்காமல்

இனத்துக்கொரு சட்டமாய் உருவாக்கினார்கள்.

சாட்சிகள் கூடாதென்று

எச்சங்களை மண்ணுக்குள்

எருவாக்கினார்.

வெள்ளையனை

வெளியேற்றும் வரை

ஓன்றாகத் தானே பாடுபட்டோம்.

அவன் போனபின்னும் நன்றாகத்தானே இருந்தோம்.

பொன்னன்னாவிடமிருந்து

புகையிலையும் பனாட்டும்

பெற்றுக்கொண்டு

பொடிமெனிக்கேயிடம் இருந்து

கித்துள்பாகுவும் கோப்பியும்

பண்டமாற்றுச் செய்ததும் உண்மைதானே

பிறகென்ன நடந்தது இடையிலே

அப்போ

இராமநாதனை

சிரசிலே சுமந்ததுவும்

அன்பாக அணைத்துவும் பேசியதும்

வேறென்ன பொய் தானே

என் இப்படியென என்னுவதற்கிடையில்

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

கொழும்புக்கு

கொழும்புப் பிடித்துக்கொண்டது.
தமிழனைக் கொன்றதால் இலங்கை
இழுக்கைத் தேடிக்கொண்டது.

கண்ணின்

மணியான தமிழை
நேசித்த குட்டிமணியின் கண்கள்
தோண்டப்பட
வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டனர்
ஏனைய தமிழ்த் தோழர்கள்.

ஆடு, மாடு இறைச்சிக்கடைகளில்
தமிழன் கறியையும்
சேர்த்து விற்றனர்.

தோடு

குத்தியிருந்ததால்
எந்தக்கதையுமின்றி உயிருக்கே
விடை கொடுத்தார்.

உனக்கு

சேர்ந்திருக்கப் பிடிக்காதெனின்
ஒரு வார்த்தை போதும் நாங்களாகவே விலகியிருப்போமே.
ஏன்
அனுமான் எரித்ததைப் போல்
எங்களை சுடுகாடாக்கினீர்.

செங்கம்பளம்

விரித்து எங்களை
வழி அனுப்பி இருக்காவிட்டாலும்
செங்குருதியில் நனைக்காமல் விட்டிருக்கலாமே
அதனால் தான்
இது கறுப்பு யூலை அல்ல
தமிழன் தலையில் விழுந்த நெருப்பு யூலை.
॥०॥

அற்றப் பார்காஸ்டியர்

தோழனே

வீட்டுக்குள் வெளிச்சமில்லையென
கூட்டுக்குள் குந்தியிருக்கப் போகிறாயா.
எழு
வானம் நம்
கையருகில் தானே இருக்கிறது
சந்திரனையே உடைத்து
ழுமிக்கு விளக்குப்போடுவோம்.

வியாழனிலே

விவசாயம் செய்யலாமென
விஞ்ஞானம் சொல்லும்போது
நீ
ழுமியிலேயே
மன்னைப் புரட்டிப்போடவா
பின் நிற்கிறாய்

மன்வெட்டியை விசக்கு
கன் திறக்கும் பொன் வயல்களாய்.

களனியில்
இருந்துதான்
கங்கை வரவேண்டியதில்லை.
நம்முரிலேயே அணையைக் கட்டு
சமுத்திரத்தையே வரவழைக்கலாம்.

மின்சாரத்திற்காய்
தெற்கை நோக்கித் தவமெதற்கு
தேவையில்லை.
கடல்
அலையில்கூட மின் வரும்
உடல் உழைத்தால்
எடுக்க முடியாதது எதுவுமில்லை.

தொலைக்காட்சி
முன்னே கிளையாகக் குந்திவிட்டாயா?
பொழுதை தொலைத்ததை விட
வேறெதை மீதமாக்கினாய்?

வீழும்
வரை தான் அருவி.
ஆழும் வரை தான் அரசு,
வாழும் வரை தான் வாழ்க்கை,
துணிந்து பார்
பாரையே புரட்டிப்போடலாம்.

முயற்சி
உள்ளவரை யாரும் தோற்றதாய் இல்லை
விழித்தெழு
வானம் விடிகையில்
அண்டம் உன் காலடியில்
மன்றியிட்டுக் காத்திருக்கும்.
//

தேசியத்துறையர்ப்பொறுத்துாச எஸ்ஸா சீர்வ் தேவூராநாச

ஆயிரம்

ஆண்டு தமிழனின்

இறுதி ஏக்கம் இவன்....!

உலகத் தமிழரின்

ஒரு சொல் முகவரி

தமிழீழம்

தந்த புதிய சூரியன்....!

தமிழன்

சிரசுகளைக் கொலை வாள்கள்

முத்தமிட்ட போது

புலியெனப் பிறந்தான்.

ழுட்டிய

சிறையின் கதவுகளை

பொடிபட உடைத்தான்.

புறநானுறை

புதிய நானுறாக்க

அவலத்தைத் தந்தவர்க்கே பல

அழிவைக் கொடுத்தான்.

விடுதலைப் போருக்கு

உலகில்

நல்ல வழிகாட்டி.

சேகுவாராவின்

கனவுகள் வாழும் காப்பரன்.

என்
சிந்தனைக்குள்

அகப்படாத புதுக்கவிதை

கரந்தடியின்

புதிய அகராதி...

ஏகாதிபத்தியத்திற்கு

எதிராக

வெடித்த ஓளிக்கீற்று இவன்....!

பாட்டாளி

கைவிலங்குடைக்க வந்த

புதிய வழிகாட்டி....!

ஆதிக்க

வல்லரசின் எலும்புடைத்த

வைத்தியன்

நோய்

வந்தால் மருந்திட்டு

ஆற்றி இருப்பான்.

இது நோயல்ல வல்லாதிக்கப் பேய்.

அதனால்தான் அடித்துவிரட்டினான்.

துப்பாக்கி

கமந்த வைத்தியனாய்

அப்பாவி மக்களுக்கு உழைத்தான்.

கஸ்ரோவும்

இவனும் ஓரினம்

தொழிலாளிவர்க்கத்தின் தோழன் இவன்.

கிழுபா

விடுதலையில் இராப்பகலாய்

உழைத்தான்.

பொலிவியப்

புரட்சியில் பலியாகிப் போனான்.

அமெரிக்கா

உனை அழித்திருக்கலாம்

ஆனால்

கரந்தடிப்போரில்

என்றும் உன்பெயர் இருக்கும்.

//

சாதாரங்களைப்படிடி

வீரத்தின்
 விளைநிலமே!
 எங்கே உன் மறத்தனம்...?
 கண்டம் வென்றதெல்லாம் களவா...?
 அண்டம்
 உன் காலடியிலே
 வீழ்ந்த காலம் போய்
 ஏய்க்கும் அரசியல் வாதியின்
 காலடியிலா அட்டாங்கமாய் வீழ்கிறாய்.
 தாயவள்
 தெருத்தரையில்
 உதிர்க்கிறாள் கண்ணீர்ப்புக்களை.
 நீ
 திரை நடிகளுக்கு
 வீச்கிறாய் பன்னீர்ப்புக்களை.
 வந்தாரை
 உபசரித்த காலம் போய்
 ஒருநேரச் சமையலுக்கே கையேந்தும் நிலையோ...?
 வந்தாரை
 வரவேற்கும் தமிழா
 வரவேற்றல் நல்லதுதான்
 வந்தவன் உன் தலையேறிச் சவாரிசெய்கையில்
 விழிப்புணர்வற்று இருப்பதோ.
 ஆணிவேரர் அறுத்தெறிந்தாலும்

அசைவற்று இருப்பாயோ.
 வீரமும்
 இலட்சியவெறியும்
 கண்டஞ்சம் நரிக்கூட்டமா
 நின் சிந்தையை மாற்றுவது.
 உன்
 வீச்சின் முன்நிற்காத
 எலிகளிடமா மன்றியிடுகிறாய்.
 தமிழன் உரிமையை
 எவனோ தீர்மானிக்கவோ.
 ஈழவன்
 உயிரோடு புதைபடுகையில்
 அரசியல் தலைவிக்காய்
 அக்கினிப்பிரவேசம் செய்கிறாயோ.
 பேரம்பேசும்
 கிரிக்கட்டுக்காகவா
 எரிந்து கரியாகின்றாய்.
 ஈழம் ஏரிகையில்
 எதிரியோடு
 நீ நீச்சல் போட்டியா...?
 குண்டு
 வீசிக்கொல்லும்
 சிங்களவனோடு சினேகமாய்
 பந்துவீச்சாட்டமா...?
 நெஞ்சம்
 கொதித்தான்
 ஒரு திருச்சித்தமிழன்.
 தன்னை எரித்தான் அந்த வீரத்தமிழன்.
 அந்த அப்துவராகூப்பிற்காய்
 ஒருசிலை வைக்காமல்
 நடிகைக்கல்லவா கோவில்கட்டுகிறாய்.
 மறவனே
 உறங்க இதுநேரமல்ல
 வாளை உருவி வெகுண்டெழு....!
 தமிழுக்கு விடுதலை விரைவில் கிட்டட்டும்..!

//

எப்படி அமைவாரா?

எவ்வளவு

சுலபமான வார்த்தைகள்.

விட்டுக்கொடுத்து வாழவேண்டுமாம்.

தன்னீருக்கும்

தாமரைக்கும் பாலம்தீடு

முயலும் பைத்தியக்கார்கள்.

நமக்குள்

என்ன பணத்தகராறா?

இது

இன ஒடுக்கல்.

இதுபற்றி என்னளவும் தெரியாதவர்

எல்லாம் விமர்சிப்பதா?

நாம்

இருவரும்

அயல்வீட்டுக்காரர்கள்

அவ்வளவுதான் எங்கள் வீட்டுக்கொரு

வேலிபோட என் தடுக்கிறீர்.

வெள்ளையனை

வெளியேற்ற ஒன்றுபட்டுப் பாடுபட்டோம்

அன்று வென்றோம்.

இன்று

ஆரியனை

வெளியேற்றப் போரிடுகின்றோம்

வெல்வோம்.

நியாயம்

கூறவரும் மத்தியத்தரே

மோர் அவனுக்கும் நீர் எனக்கும் எனில்

எப்படிச்சரியாகும்.

பாண்டவருக்கு

தீர்வினெனத் தந்த பாரதப்போர்

சரியெனின் ஈழப்போர் எப்படித்தவறாகும்.

வேடுவராய்

வனங்களில் வாடும் நாமும்

நாயகியாய் மாளிகையில் வாழும் நீயுமா

ஓரு

நாட்டில்

சமமாய் மதிக்கப்படும்

இரு குடிகள்.

உன்

அப்பன் பண்டா

அம்மா சிறீமா இன்று நீயென

ஏமாற்றிய சம்பவங்களைச் சொல்லியா தெரியவேண்டும்.

பாகப்பிரிவினை

என்றபின்னால் பிரித்துத்தர

ஏன் பின்னிற்கின்றாய்.

ஆதிமுதல்

ஆண்ட நிலத்தை

மீட்கத்தானே போராட்டம்

இதற்கேன்

இத்தனை குதியாட்டம்.

இடையில்

வந்த இஸ்ரவேலுக்கும்

தீமோருக்கும் தன்னாட்சியாம்

முத்த குடிகளுக்கேன் இப்படி ஒரு அந்தி..

மகளாக

நேசிக்க வேண்டியவளை

விலை மகளாகத் தாசிக்கும்போது

எப்படிப் பொறுப்பது?

மாளிகையில் வாழ்வள் நீ

மரநிழலில் வாழும் உரிமையையேனும் பறித்தால்

எப்படி அமைதிவரும்?

ஓ

(அமெரிக்க இராஜதந்திரி எமைப்பற்றித் தவறாக கூறியதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து எழுதியது)

கஷ்டப்பார்தை

வீசியறாந்தமாக...

உலகத்தின்
காதுகளும் கதவுகளும்
ஸுடிக்கொண்டபோது தான்
நீதி வாழும் திசை நோக்கித் தேடி வந்தது
ஒர் உறவு.
விழி ஓரத்து
நீரை எல்லாம்
விரல் எடுத்துத் துடைத்தது
அந்தப் புது வரவு.
அந்த
உரிமைக் குரலுக்கு
உரித்தானவன் வெரித்தாஸ் வாணொலி.
கலகக்காரர்ளன
உலக வல்லர்செல்லாம்
எட்டி உதைத்த போது தான்
எம்மீது
கசிவுப்பார்வையை
வீசியவர் கஸ்பார் அடிகளார்.
இறக்கை வெட்டுண்ட_
பறவையாகத் துடித்தபோதுதான்
காற்றலை வழியாய் காதோரம் புகுந்து
உறவுக்கு
பாலம் அமைத்தார்.
பருக்கை
சோற்றுக்கும் வழியின்றி

உருக்குலைந்த போது
 பாலகர் பசி தீர்க்க
 இலைக்கஞ்சிக்காய் உழைத்தார்.
 அயல் தேசம்
 எமைப் பலி கொண்ட போதும் சரி
 கர்ப்பினிகள் மேலே
 இரும்புச் சக்கரத்தை ஏற்றியபோதும் சரி
 யாருமே வருந்தவில்லை.
 பொருளாதார
 தடை போட்டு
 பசித் தீயில் வேகியபோது கூட
 ஊடகத்துறை எல்லாம் ஊழையாகித்தான் போனது.
 நிலம் என்ற
 தடை தாண்டி
 பீரிடும் ஊற்றைப்போல்
 உண்மைகளை வெளிச்சம் போட்டது
 வெரித்தாஸ் வாணாவி.
 மெல்லென
 தமிழ் இளி
 சாகுமோவெனும்
 பாரதியின் ஏக்கம் தீர
 மணிலாவில் இருந்து உயிர்த்து தமிழ்
 வெரித்தாஸ் வழியாக.
 அந்த
 ஏழைக்காக
 உழைக்கும் நாயகன் கஸ்பாரும்
 வெரித்தாஸும் என்றும் வாழியவே!
 எந்த
 நிலை வந்தபோதும்
 தமிழ் காக்கும் சாரதிக்கு
 நன்றி சொல்வோம்
 கண்ணில் கார்மழை பொழியவே.
 //

(வெரித்தாஸ் வாணாவி குழிப்பணியின் 25வது ஆண்டு நிலைவு விழாவில் ஜேர்மனி - எசன் நகரில் வாசிக்கப்பட்ட கவிதை)

எர்ந்து போனது நூலை சுரப
ஒரு தினத்தின் முன்மா....!

ஓரு
சமூகத்தின்
இதயத் துடிப்பு
மெதுவாக நின்றுகொண்டது.

தென் ஆசியாவின்
முதல் தர நூலகத்திற்கு
ஸிரச் சேதம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

இருளோடு
வந்த சில உருவங்கள்
தீவைத்துக்கொள்ள
எழுந்த புகையோடு சில பேய்கள்
கூத்தாடிக்கொண்டன.....

வீரமாழனிவரும்
கல்லடி வேலுப்பிள்ளையும்
எழுதிய சுவடிகள் எரிந்து போயிருந்தன.

விபுலானந்தரையும்
சோமசுந்தரப் புலவரையும்
எரிந்த சாம்பலிடையே தேடிக்கொண்டேன்.

எரிந்தவை
வெறும் காகிதங்களாக மட்டுமே
இருந்திருந்தால்
ஏராளம் வாங்கிக் குவித்திருக்கலாம்.
இவைகள்
எங்கள் முன்னோரின்
மூச்சகள்
இவைகளை எங்கே தேடுவது
இனி எப்படிப் பெறுவது.

எரிந்து போனவை
வெறும் நூல்கள் மட்டுமல்ல
ஒரு இனத்தின் ஆன்மா.

சிதைந்து கிடப்பவை
வெறும் கட்டாங்கள் அல்ல
சாழமக்களின்
வரலாற்றுப் பெட்டகம்.

அனுமான்
எரிக்க மறந்ததை
இருளோடு வந்தவர்கள்
செய்து முடித்தார்கள்.

கிட்லர்
செய்ய மறுத்ததை
இவர்கள் செய்யத் துணிந்தார்கள்
॥०॥

கார்மகார தங்காட்டத் தேவையினால்

இவர்கள்
கள்ளிச் செடி கூட
துளிர் விடா கற்பாறை நிலத்திலே
நெல் வளர்க்கும் பிரயாசைக்காரர்.

உவர்நீரில்
உப்பெடுக்கும்
ஒரு இரசாயனவியலாளர்.

வெள்ளி
ஷக்க முன்னே
எழுந்து வேலைக்குச்செல்பவர்கள்.

கார்மேகம்
எமக்கு
நீர் வார்க்காவிடினும் கலங்காதவர்.

மழைக்காக
விளை நிலத்திலே
குந்தியிருக்காது வியர்வை
நீர் ஊற்றி பயிர் வளர்க்கும் பாட்டாளி.

குப்பனுக்கு
தெரியும் எப்போ
எதை விதைப்பதென்று.

கப்பல்கட்டி
கடலெங்கும் ஓட்டினோமே
எவன் கற்றுத் தந்தான்...?

புயல்
வரும் தேதியை
முன்னரே சொன்னோமே
எந்தப்பயல் வந்து சொல்லித்தந்தான்....?

அறிவிலே
இவர் இளைத்தவரல்லர்
கடும் உழைப்பிலும் குறைந்தவரல்லர்
என்ன
பொன் விளையும் மூழியை
அந்நியன் தீயிட்டு
பொசுக்கிட
அயல்நாடு ஓடிப்போனோம்.
அதற்காய் எமை பஞ்சப்பரதேசியாய்
நடத்துவதா?

நீ
வில்லோடு
அலைந்த காலத்திலேயே
நாம் புட்பக விமானத்திலே
பறந்தவர்கள்.

நீ
கட்டுமரத்தில்
மிதந்த போதே நாம்
கப்பல்களில் வலம் வந்தவர்கள்.
இனியும்
எம் காலம்
வரும் வாழ்ந்து காட்டுவோம்.
//

(தீபம் தொலைக் காட்சியில் இடம் பெற்ற கவிதை)

போர் ரூபயத்திலே

வில்லுக் குளம்
விழாக் கோலத்திலே
கல்லுக்குள் இருந்த தேரைகளைப் போலே
கவனிப்பார் அற்றுக் கிடந்தவர்களைத் தேடி
விருந்தினர்கள் கூட்டமாய்
படையெடுக்கிறார்கள்.

நுணாவில்
குளத்தை நோக்கி
நிறையவே பட்சிகள்.
தேனைத்தேடி ஈக்களும்
மீனைத்தேடி பறவைகளுமாய்
நிறைந்து வழிகிறது குளம்
காலமறிந்த சிலர்
கடைவிரிக்கவும் தொடங்கி விட்டார்கள்.

ஓலைக்
கொட்டில்கள் ஏரிகையிலே
ஓரப் பார்வையேனும் வீசாதவர்கள்
இப்போது ஈரப்பார்வை வீச்கிறார்கள்.

மந்திரிகளோடும்
இராச தந்திரிகளோடும்
ஒட்டி நின்று படமெடுத்து வந்து
இங்கேபிரசரிக்கிறார்கள்.

மரம்
பழுத்தால் பட்சிகள்
தேடி வருவது இயல்புதானே
வரும் பறவைகளை மரம் வெறுத்தா ஒதுக்குகிறது.

போர்ப் பிரளயத்திலே
அங்கே இராச கோபுரம் சிதைந்து கிடக்கிறது.
கால் இழந்தவை
கோபுரங்கள் மட்டுமல்ல
சின்னக் குழந்தைகளும் தான்.

ஆகையால்
கூடு திரும்பும் குயில்களே
வெறும் கையோடு வீடு திரும்புவது அழகல்ல.

ஆழக் கடலும்
நீள வயலும்
இருந்தால் மட்டும் போதாது
நிறைவு பெற வேண்டுமெனில்
நிறைந்த பொருள் வளமும் வேண்டும்.

ஆதலால்
கூடு திரும்பும் குருவிகளே
சுற்றிப் பார்ப்பதோடு நின்று விடாது
வற்றிப் போன வாழ்வுகளுக்கும் வழியோடு செல்லுங்கள்.
//

காலமுகவரை சிறையிலே

அழகுதான்

வெளியூர் வாழ்க்கை.

ஆஸ்மலைக்காற்று உடலைத் தழுவும்போது
நெஞ்சம் துள்ளும்.

ழும்பனி

மேனியிலே படும்போது
மயிர்க்கால்கள் சில்லிடும்.

விஞ்ஞானத்தின்

விணோதம் எல்லாம்

வீட்டுக்குள்ளே இருக்கும்.

படியை

விட்டிறங்கினால்

புத்தம் புது சிற்றுந்து.

கை விறைக்க

துவைக்கத் தேவையில்லை.

துணிஅழுத்தும் அவசியம் இல்லை

ஆளியைப் போட்டால் அரைநொடியில்
சமையல்.

இருந்தும் என்ன

இந்நாட்டு விருந்தினரா நாம்...?

நாடு விட்டு ஓடி வந்த அகதி நான்

பச்சையாய்ச் சொன்னால்

அவன் தரும்

பிச்சையிலே வாழும்

அடிமை.

நான்

கட்டிடக் காடுகளுக்குள்ளே

என் கனவுகளோடு சிறைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மீட்க யார் வருவார்...?

ஓஓ

தமிழ் கால்குடி காவலாய்

விண்ணிலே
 சென்று
 வெகு தூரத்திலே வாழ்ந்தாலென்ன
 கண்ணுக்குள்ளிருக்கும்
 மணிபோல
 வேலி போட்டு
 எங்கும் வாழும் தமிழ்.
 இனி
 உலகை
 ஆனும் தமிழ்.
 தமிழனை
 யார் காட்டிக் கொடுத்தார்.
 தமிழினை
 யார் இல்லாது ஒழித்தார்.
 வேறு யாரும் செய்யவில்லை
 நம்மில் சிலர்.
 அவர்கள்
 வீழ்த்துகின்றார் தமிழை
 நீயோ வாழ்த்துகின்றாய் அவர்களை.
 ஜயாயிரம் ஆண்டு
 கோலத்தமிழ்

வெறுக்கின்றதாம்
 ஆங்கில நாயகியுடன்
 கலப்புத்திருமணம் அரங்கம் ஏறுகின்றது.
 பிஞ்சிலே
 பளைவடலி கருகிப்போகின்றதே
 எந்தக்கரம் வந்து தடுக்கும்.
 நெஞ்சிலே
 நெருப்பாறு ஓடுகின்றதே
 எந்த மழை வந்து அணைக்கும்.
 ஓட்டை
 விழுந்த ஓசோன் படலமாய்
 நான் விம்ம
 அரவணைக்கும் கைகளோடு
 தமிழ் காக்கும்
 காவலனாய் நீ இருக்க
 பரணி
 பாடிய தேந்தமிழ்
 பாரெங்கும் கேட்குது உன்னால்.
 நன்பனே!
 மன்னை நாம்
 மறந்தால் தானே நினைக்கத் தோன்றும்.
 கண்ணை மூடும்போது கூட
 மனதில் ஓட்டி நிற்பது
 மன் வாசமே.
 கடல்
 வீழும் மழை எல்லாம்
 ஒளி வீசும் முத்தாகுமா.
 ஆனால்
 இதழ் சேரும்
 உன் எழுத்தெல்லாம்
 தமிழன் கன் இதழ் வழியும்
 நீரைத் தாங்கவே.
 //

(‘களத்தில்’ பத்திரிகையில் இடம் பெற்ற, எமது தாயக்க கவிஞர் புதுவை அண்ணனின் கவிஞரத்தைப் பார்த்த பரவசத்தில் எழுதிய கவிஞர்)

வாடிகை வீடு

பூண
 ஒன்றின் கதையாகிப் போனது
 எங்கள் வாழ்வு
 குட்டிகளைக் காவிச் செல்லும்
 கடினமான நிகழ்வைப்
 போல
 நாளொரு நாடாக
 வாழ்வு தேடிய வாழ்க்கை.

வீடுகள்
 மாறுவதைப் போல
 நாடுகள் மாறும் நிகழ்வு.

எதை
 எடுத்திட
 எதைத் தடுத்திட
 என்பதை இட்டே போராட வேண்டிய
 நிலைமை இது.

ஒன்றாக
 நின்றெடுத்த புகைப்படங்கள்,
 வரைந்த கவிதைகள்,
 நினைவழியாச் சின்னங்கள்,
 சேர்த்து வைத்த நல்ல புத்தகங்கள்
 இதிலிருந்து
 எதை எடுக்க
 என்பதே போராட்டமானது.

இந்த
 புத்தகங்களில் வாழும்
 கல்விமான்கள் எல்லாம் நன்கு அறிமுகமானவர்கள்.

இராப்பகலாய்
என்னோடு பேசியவர்கள்
இவர்களைப் பிரிகின்றேன் என்றபோது
நெஞ்சு வலிக்கிறது.

என்
தாயை,
தந்தையை, நாட்டை,
தாலாட்டும் தென்னையை,
புழுதி பறக்கும் சூச்சொழுங்கைகளை
இந்த நூல்கள்தான் தினம்தோறும் எனக்கு
நினைவுகளை மீட்டுச்செல்லும்.

வாழ்வதற்கான
உரிமைகளை எதிர்பார்க்கும்
பயணம்
ஆனாலும்
மனித உரிமைகளை
மதிக்கின்ற
நாடுகளும்
எங்கள் வரவுகளை மறித்துக் கொள்ளும்.

யாதும்
ஊரே
யாவரும் கேள்வே என
வரவேற்பது நமது தமிழினம்.

காட்டு
வாசிகளைப் போல
விரட்டுகிறது எமை மேற்குலகம்.

எனவேதான்
பூனை ஒன்றின்
கதையாகிப் போனது
எங்கள் வாழ்வு.
//

தீபாவளி மீண்டும்...

மீண்டும்
மீண்டும் வருகின்றன
தீபாவளிகள்.

மனச்சிறைகளில்
ழுட்டி நின்ற நினைவுகள்
சிறை உடைத்துத் தலை நீட்டுகிறது.....!

நரகாசரன்
செத்தநாள் என்றுதான்
பாட்டி சொன்னாள்.
ஆனாலும் பாட்டி சொன்ன கதைகள்
பொய்யாகிப் போனது.
இன்னும்
இன்னும் புது உருவில்
நரகாசரர்கள் வருகிறார்கள்.

கூலித்
தொழில் செய்து
ஆடை வாங்கித் தந்த
தந்தை முகம்,
சேர்த்து வைத்த
ஓரிரண்டு ரூபாய்களை
எடுத்து
பணியாரம் சுட்ட
தாயின் முகம் நெஞ்சில்வர
கண்களில் நீர் ஊறவே
மீண்டும்
மீண்டும் தீபாவளி வரும்.

இன்னால்
குழ்ந்த இரும்புக் கூட்டிலே
கைதியாய் என் தம்பிகள்.
மின்னால்
தாக்கிய குருத்தோலையாய்
உறவுகள் சாயும் போதிலும்
பெற்றவரைப் பிரிந்து பிள்ளைகள்
வாடுகையிலும்
மீண்டும்
மீண்டும் தீபாவளிகள் வரும்.

செம்மணியில்,
பண்டாரவளையில்,
கொக்கட்டிச் சோலையில் என்று
நரகாசரர்கள் வந்தார்கள்
வந்த
தடங்கள்
தெளிவாகத் தெரிந்தன.
நரகாசரர்கள் இறந்த தீபாவளிகள்
மீண்டும் மீண்டும் வரும்.
கூடவே
நரகாசரனும் வருவான்.
//

வாழிப்போன வாழிக்குற்றுக்கர்

பிந்துனுவேவாவில்
வெந்து போன தம்பிகளுக்காய்
நெஞ்சருகி வாடுகின்றேன்.

வாடி
வடிக்கின்றேன்
கவிதையுடன் கண்ணீரை.

கூர் ஆயுதங்களாலும்
கொலைக் கருவிகளாலும் சிங்களவன்

செய்த கொலைகள் ஒன்றா இரண்டா!
 சொல்லி மாளாத
 பெரும் சோகத்திற்குள்
 விழுந்தது தமிழீழம்.

வாடிப் போன
 வாழூக்குருத்துகளை என்னி
 கலங்கி நிற்கிறது உலகத் தமிழினம்.

தவறுகளைத்
 திருத்தப் போவதாகவே
 சின்னப் பாலரையெல்லாம் சிறை அடைத்தார்கள்.
 ஆயினும்
 என்ன தவறென்று
 இதுவரை சொல்லவில்லை.....?

துட்டகைமுனுவின்
 துட்டர்கள்
 அந்தப் பிள்ளைகளை
 வெட்டிக் கொன்று போட்டார்கள்.

வருவான்
 வருவான் என
 எதிர்பார்க்கும் ஏழைத் தாய்க்கு
 முகத்தைக்கூட பார்க்க முடியாமல்
 முடிய பெட்டிகளில்
 எச்சங்கள் வரும்.

இனியென்ன
 விசாரணை என்று
 பொய் நாடகம் அரங்கேறுகையில்
 இன்னும்
 இன்னும் பிந்துனுவேவாவும்
 வெவிக்கடைகளும் தொடராகிப் போகும்.
 //

வராஷ்டிராய் காந்திருக்கிறோன்

பல்லக்குத்
தூக்கியே பழக்கப்பட்ட
தோள்கள்
எசமானாரின் பாதணிகளை
தூக்கவா யோசிக்கப் போகிறது....?

செக்கிமுக்கும்
காளைகளுக்கு
நேரான சாலைகளை
தெரிந்திருக்க நியாயமில்லையே...!

இவர்களுக்காகத்தான்
எட்டயபுரத்துப் பாரதியை
மீண்டும் வந்து பாடக் கேட்கிறேன்.

ஆளவந்த
பழந்தமிழ் பாழ்ப்பட்டுப் போவதை

சொல்லத்தானே மீண்டும் ஒளவையை
தேடுகிறேன்.

பொற்கொல்லன்
சபையேறி நீதி கேட்க
கன்னகி கையிலே வாளைக் கேட்கிறேன்.

சாதி
என்ற அழுக்கை
உள்ளோ வைத்து
வெளியே வெள்ளையடிக்க
தூரிகையோடு திரியும் மானிடரை
சாடிடவே
சாம்பல் மேட்டிலிருந்து
பாரதி தாசனை எழுக் கேட்கிறேன்.

கன்னித் தமிழிற்கு
முடிவுரை எழுதிடக் காத்திருக்கும்
மூடரைச் சாடவே
காசி ஆனந்தனிடம் கவிதைகள்
கேட்கிறேன்.

ஸழத்தின்
சோகத்தைச் சொல்லி அழு
புதுவை அண்ணன் வரிகளிலே
செல்லப்பாவிடம் பாடல் கேட்கிறேன்.

சோதிடக்காரன்முன்னே
அணிவகுத்து
குடுகுடுப்பைக் காரனின்
வரவுக்காய் காத்துநிற்கும்
வேடிக்கை மனிதரைச் சாடவே
வீட்டுக்கொரு
பெரியாரைத் தேடுகிறேன்.
//

எம்குப் பாஸ் தெறவயிர்தல்

இந்தப்பயணம்
ஓரு சாதாரண பயணமல்ல.
பிரிந்த ஊரையும்
அறுந்த உறவையும் தரிசிக்கும் பயணம்.

ஆங்காங்கே
போரின் எச்சங்கள்
முறிந்த பனைகளிலும்
எரிந்த வீடுகளிலும்
அடையாளம் காட்டன.

இடைநடுவே
காணாமல் போன
வலிகாமத்தைக் காணப்போகும்
ஏக்கம் நெஞ்சிலே....!

வெளியொன்றைக் காட்டி
 தென்மராட்சி இது என்றார்கள்
 குடிமனைகளைக் காணவில்லை என்றேன்
 இராணுவ நடவடிக்கையில் காணாமல் போனதென்றனர்.

நினைவிருந்த
 அடையாளத்தை வைத்து
 என் வீட்டைத் தேடினேன்
 அத்திவாரக்கல் மட்டும் மீதமாய் இருந்தது.

அருகிலே
 புதிதாக ஒரு குளம்
 எப்போது வெட்டப்பட்டது என்றேன்
 இராணுவம் வீசிய குண்டே
 குளமானதென்று
 பதில் வந்தது.

கைதடியில்
 வெறுமையாய் ஒரு
 முதியோர் இல்லம்.
 அருகருகே காவலரண்கள்
 என்ன நடந்திருக்கும் என்று
 ஊகிக்க முடிந்தது.
 யாழ் நகரில்
 கனிதரும் மரங்களைக் காணவில்லை.
 மனித உயிரினங்களே அழிந்த போது
 கனிதரும் மரங்களை எங்கே தேடுவது!
 உறவை இழந்த சோகம் நெஞ்சை நிறைக்க
 சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம் என
 கவிதை சொன்ன
 பாரதிக்கு நன்றி சொன்னேன்.
 தமிழ்மூத்திற்கு
 யாருடனும் பாலம் தேவையில்லை
 என்பதற்காய்.

ஸ்ரூபாக்ஷாய் சிலையாவட்டி

எதை எழுத
எத்தனையென்று எழுத
உள்ளதைச் சொன்னால் உதறித் தள்ளுவதோ...?

சமரசம்
செய்ய வரும்
உலகப்பொலிஸ்க்காரனே.
எமை
சரிசமனாய்
மதிக்கமறுத்தல் முறையோ..?

அமைதி வேண்டி உலகெலாம்
ஓலில் இலையோடு வருகிறாய் வலம்.
மறு பக்கம்
அக்கிரமக்காரருக்கு
ஆயுதங்களை விற்றுக் கொடுக்கிறாய் பெரும் பலம்.

என்ன
வேடிக்கை இது ..?
விலங்கிட்டு சிறையிலடைத்தால் பயங்கரவாதி

தப்பெனத் தெரிந்தபோது நோபல்பரிசா..?
நெல்சன்மன்டேலாவை
சொல்கின்றேன்..!

யாழிப்பாணம் போனபோது
செம்மணியையும் பார்த்ததாய்
தகவல் சொன்னார்கள்.

நி

பார்த்து மகிழ்
செம்மணி என்ன சுற்றுலா நிலமா...?
அறுநாறு தமிழரை அறுத்தெடுத்துப் புதைத்த இடம்.
அங்கே நின்று எமை
பயங்கரவாதி என்றாயாமே...
உரிமை மறுக்கப்பட்டவர் பயங்கரவாதி எனின்
உலகை உருக்கப் புறப்பட்ட உணை
எப்படி அழைப்பது...?

இரு
துருவமாய்
வாழ்ந்த இனம்
இணைய முடியாது...!
குரியனும் கடலும் உறவாட முடியாது.

நி
சலுகைக்காய்
சாமரை வீசுகிறாய்
எலும்பிற்காய் வாலை ஆட்டுகிறாய்.

உலகே
உன் உதவி
அக்கிரமக்காரனுக்கென ஆனபோது
உன்னோடு என்ன பேச்சு..?
//

(‘மன’ சஞ்சிகையில் இடம்பெற்ற கலைத்)

செயின் ஏற்று

என்தாய்,
 தமிழ் மொழி,
 ஈழமன்னை
 எவன்
 எப்போதாகிலும் பழித்தால்
 அவன் யாராகிலும் ஒழிப்போம்...!
 தமிழ்
 உலகை இனி ஆளவேண்டும்
 தவறின்
 நாம் மாள வேண்டும்.
 தாயே நீ
 அரியணை ஏற்தானே
 வீரர்கள் இரையாவர்.
 நீ முடி குடுத்தானே
 வெடியோடு போகும் தீர்கள்
 இதயங்கள்
 ஈழத்தில் வெப்பக்குளியலில் நன்னயும்
 தீபரவ
 நெய் ஊற்றும் அமெரிக்கா.
 புல்லாங்குழல் ஊதும்
 பாரதம்.
 தமிழா
 தீ அணைக்க
 உணைத் தவிர யாருண்டு.
 தீ அவனை
 அணைக்கு முன்னே
 நீ அவனை அணைத்துக் கொள்வாய்.
 எத்தனை தியாகிகள் வந்தார்கள்.
 உடலோடு உயிரையும் தந்தார்கள்.
 எடுத்துச் சொன்ன செய்தியெல்லாம்
 பாறையான செவிப்பறையில்
 ஏறாது
 போனதுமேன்...?
 ///

2 நூற்றுப் போஸ்தீவு

பயந்தம் மதாவாக

இவர்கள்

வார்த்தைகளால்

வடித்தெடுக்கப்பட முடியாதவர்கள்.

எங்கள் காலக் கவிதையின் கருப்பொருள்

தமிழக்காத்த உயிர்ப்பொருள்...!

எங்கள்

நாவின் நுனியிலே,

நாடித்துடிப்பிலே,

உயிரின் அணுவிலே,

ஈர விழியிலே சேர்ந்துவிட்ட சீவன்கள்...!

நீங்கள்

நாற்றாண்டுத் தமிழனின்

கூளை நிமிர்த்தியவர்

வீழ்ந்த தமிழை

உயிராலே அரியணை ஏற்றியவர்.

வாழும்போதிலே

நஞ்சக்குப்பிகளை மார்பில்

குடியவர்

சாகும்போதிலே

சன்னப் பூக்களை நெஞ்சிலேந்தியவர்.

தாய்

நிலத்தின் மீது
பேரவாக் கொண்டாலும்
சாவிலே ஆறடி நிலத்தையேனும் எடுக்காத
அரிய பிறவிகள்
தாய்மடி நிலத்திலோ
அன்றி ஆழ்கடல் நீரிலோ நீராகிப்போனவர்கள்.

உங்கள்

சாவுக்குப் பின்னே
ஓராயிரம் சரிதமிருக்கும்.
வேவுக்குப் போனாலும் சாவு அருகிலிருக்கும்.
உடலை முட்கள் கிழிக்க
கண்ணி வெடி காலைப் பதம் பார்க்கும்.
தாகத்தால்
நாக்கு பாலை நிலமாகிலும்
வேகத்தோடு சென்றிருப்பார்.

வெடியோடு

சென்றபோதும்
உள்ளுக்குள் ஒரு கோடி கனவிருக்கும்....!

அந்தக்

கனவுகளை வாழுவைக்கவே
உங்கள் உயிருக்கும் விடை கொடுப்பீர்கள்.
இருந்தும் சில வேளை
உங்கள் பெயரை
வெளியே கூறவும் முடியாதிருக்கும்....

ஏனெனில்

கரும்புலியின்
உருவைப்போலவே அவர்
பெயரும் மறைவாகத்தான் இருக்கும்....!

//

(2002 இல் மாவீர் சிறப்பிதழுக்காக ஈழமூரசிவ வெளியாக்கியது)

ஹருதேசர்த்தரநுந்து ஹாய்க்கிள்ரோம் ஹர் கவிதை

ஐயனே

தமிழ்க் கவிதைச் சித்தளை

தரணிக்குத் தந்த வித்தகனே.

தந்தையர் தந்த நாட்டைச் சிந்தையில்

என்னிய அன்னனாம் இரத்தினதுரையினை ஈந்தவனே!

தூர தேசத்திலிருந்தே

தூவுகின்றோம் ஒரு கவிதை.

வாடி நிற்கின்ற

தனயனுக்காக வருந்தி எழுதுகிறோம்

ஒரு ஆறுதல் கவிதைத்தளை...

ஆறிலோ

அன்றில் நூறிலே கூட

சாவு வரும்.

அந்த சாவுக்கொரு முழுமை வேண்டுமெனில்

ஊருக்கோ

அன்றி பாரிற்கோ ஏதும் பெரும்பணி செய்திடல் வேண்டும்...!

இந்தத் தந்தையின் சாவிலே

முழுமை இருக்கிறது.

தேசத்திற்கு

தொண்டு செய்த செழுமை இருக்கிறது.

ஈழ விடுதலைக்கு

தொன் கொடுத்த தனயன் வலிமை இருக்கிறது.

உன் வாழ்விலே

முதுமை இருந்ததோ இல்லையோ

முழுமை இருந்தது.

எந்தத் துயர் வரினும்
மண்ணை விட்டகலாத மனவலிமை இருந்தது.

உன் மகன்

கவியாலே

ஞானம் பெற்றவர் கோடி இருக்கையிலே

நிரோ

எந்த ஞானம் தேடிச் சென்றிரோ...?

நின் பெயர் அறியேன்

முகம் அறியேன்

ஆனாலும் நின் புதல்வளோ

கவிதையில் முதல்வன்.

அவன் எழுத்திலேதான் உன்

முகம் அறிந்தேன்

முகவரி அறிந்தேன்.

உனர்வுக் கடவிலே

தினம் குளிப்பவனுக்கு எப்படிச் சொல்வது ஆறுதல்.

இரு கணம் வீட்டைடு நினைத்திருப்பானோ என்று எனக்குத் தெரியாது

ஆனால் நாட்டையும்

தலைவன் பாட்டையும் சிந்தையில் வைத்ததை நான் அறிவேன்.

இரு

தந்தையின் பிரிவை

எந்த உறவு வந்து ஆற்றிடக் கூடுமோ

அந்த உறவுகளாய் நாங்கள் இருக்கின்றோம்.

நட்பென்ற தொப்புள் கொடியிலே பினைந்து இருக்கின்றோம்.

நீர்

தந்த முத்தால்

புத்தூர் மட்டுமல்ல

கத்தும் கடல் தொடும் ஈழமே பெருமை கண்டது

அந்த சங்கத் தமிழ்ப் புலவனை

எங்கள் வீட்டு முற்றத்திலே பாடவைத்தவனே

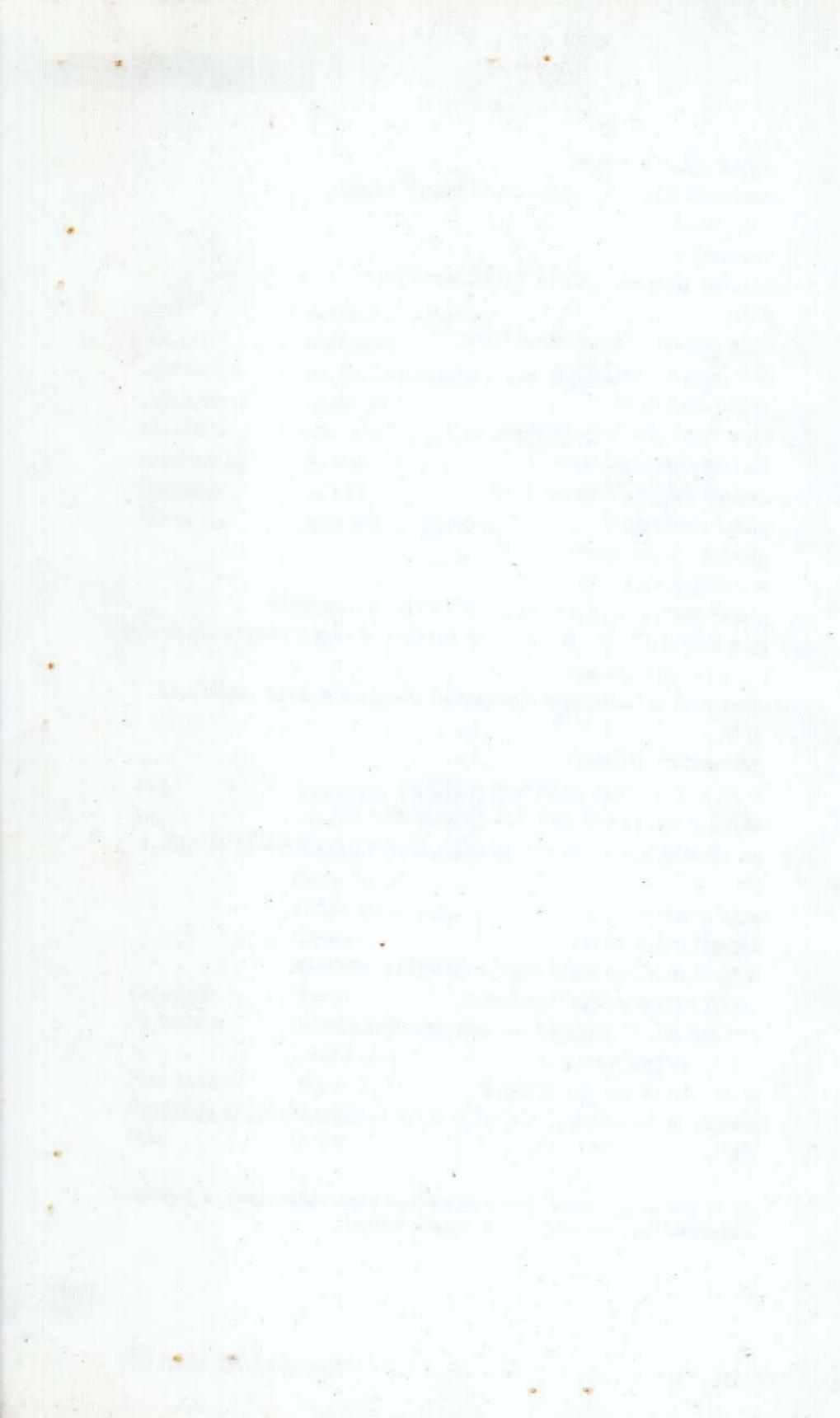
புகழுடல் இழிந்தாலும்

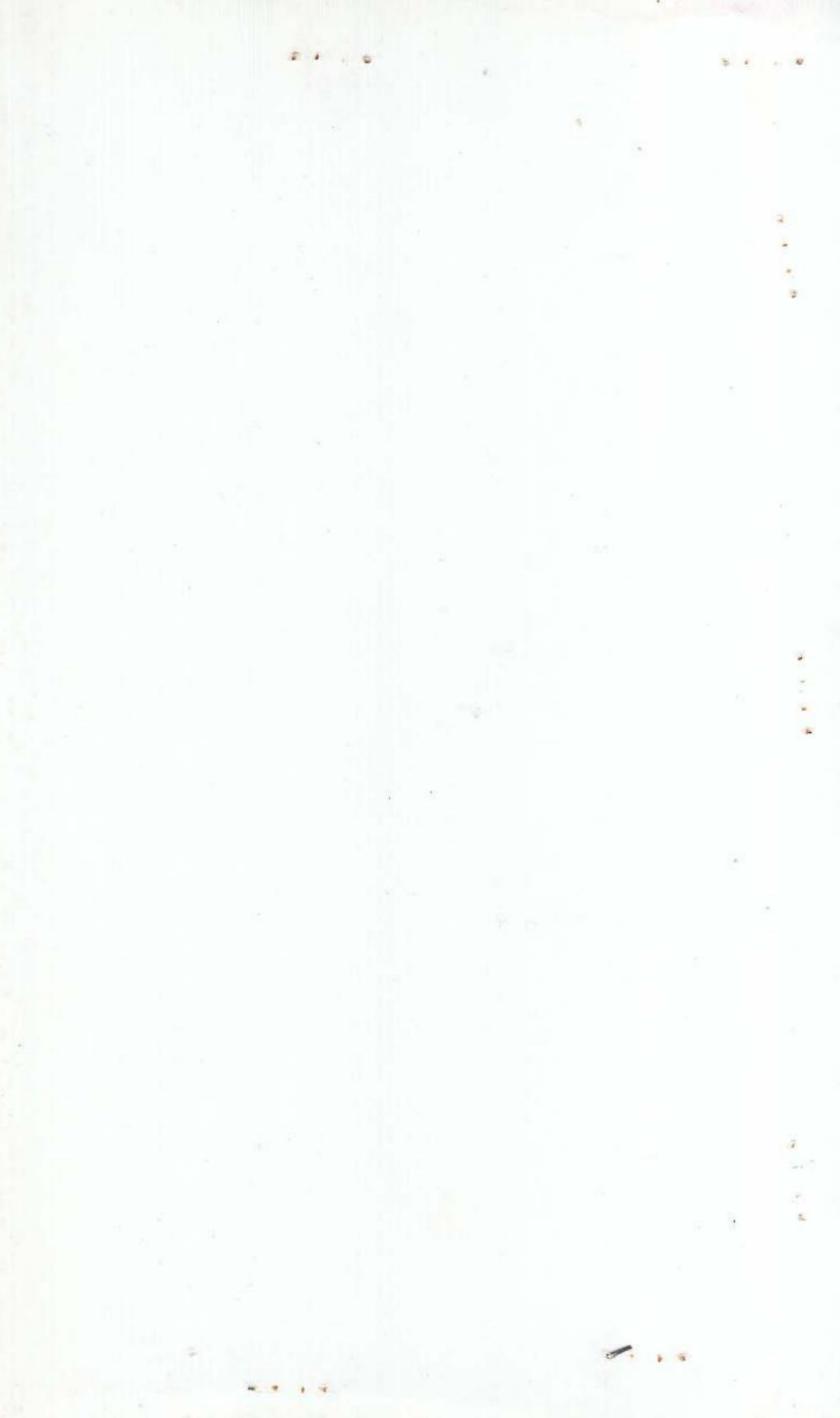
உன் பெயர் வாழும் எங்கும்.

வாடும் உறவுகளோடு சேர்ந்தே வாடுகின்றோம் நாழும் இங்கு

॥

(18.01.2004 அன்றை கவிஞர் புதுவை இரத்தினசுவரை அவர்களின் தத்தை திரு கந்தையா வரதவிசுகம் அவர்கள் மறைந்தபோது எழுதிய கவிதை)

வசந்தம் வரும் வாசலில் பரவுவது
ககந்தமணமல்ல. எம் தேசத்திற்பரவிய
பின்மெரிக்கும் வாடை தாய் மழையவிட்டுக்
காலெட்டுத்தாலும் என் இளவல்
மட்டுவில் ஞானக்குமாரனின் நெஞ்சம் மட்டும்
இங்கேயே வேர்ப்பிடித்து விளங்கிறது.
நாளை வசந்தம் வரும் வாசலாகப்போகும்
எம் தேசத்தின் இன்றைய கோடையைப்
பாடுகிறது இவர் கவிதை.

கவிஞர் புதுவை திரத்தினதுவை

